

India, Nepal en Sri Lanka van 11 september tot en met 30 oktober 2018

Woensdag 12 september 2018

Gisteren ben ik vanuit Amsterdam vertrokken naar Delhi. Vanwege de prijs had ik economy class geboekt, maar met de weinige beenruimte was het wel erg economie. De controle bij binnenkomst in India was zoals gebruikelijk weer ingewikkeld. Het duurde een tijdje voordat ik mijn koffer had. Vliegen is net als fietsen, we hadden wind mee en kwamen een half uur eerder aan dan gepland, pastor Peter zat vast in het verkeer. In een hotel vlak bij het vliegveld hebben we vier uur kunnen slapen, waarna we weer naar het vliegveld zijn gegaan voor het tweede deel van de vlucht: naar Kathmandu, Nepal. Op het vliegveld van Delhi was het erg druk. Het duurde heel lang om door alle controles te komen. Gelukkig was het vliegtuig naar Kathmandu vertraagd, waardoor we weliswaar veel later, maar behouden zijn aangekomen. Pastor Binod heeft ons opgehaald en naar een soort hostel gebracht. Ook erg economie.

Kamal en Ravi, twee bevlogen jongens

Niet lang daarna zijn Kamal en Ravi gekomen. Deze jongens zijn in april met het awareness programma begonnen en zijn nu in Nepal voor de tweede ronde. Zij hebben hun ervaringen en werkwijze verteld. Ik ben erg enthousiast over de manier waarop ze het aanpakken en het vuur dat ze in zich hebben om de kinderen in Nepal te beschermen tegen dit onrecht. Zij

foto 1 Kamal en Ravi

bezoeken scholen en kerken en nodigen de hele gemeenschap uit voor deze bijeenkomsten. Tijdens die bijeenkomsten laten ze video's zien, spreken ze met de mensen en vertellen wat er gebeurt op het gebied van human trafficking. Ze verwijzen naar de Bijbel, wat de Bijbel zegt over (wees)kinderen en wat de Bijbel zegt over de gemeente, één familie zijn met elkaar. Het accent in hun verhaal ligt op sociale samenhang. Elkaar helpen, er zijn voor elkaar. Iemand die arm is en op het punt staat om zijn kinderen te verkopen kun je helpen door met elkaar de problemen op te lossen.

Aan de meisjes wordt gevraagd om een formulier in te vullen waarop vragen staan. Vragen zoals: Wat heb je hiervan opgestoken? Wist je dit al? Heb je nieuwe dingen gehoord? Ook wordt aan de meisjes gevraagd of ze interesse hebben om vrijwilliger te worden.

Slum care programma Kathmandu

Na het gesprek met Kamal en Ravi heb ik kennis gemaakt met Deepak. Deepak is de coördinator van "Gospel for Nepal" in de slums in Kathmandu. Pastor Mathieu uit India geeft leiding aan deze organisatie.

Deepak vertelde over het werk van "Gospel for Nepal", de armoede en ellende, maar ook de vrolijkheid die je tegenkomt in de slums. Hij nam ons mee naar een plaatselijk kerkje waar zo'n 25 kinderen waren. Lieve kinderen die dansten en zongen onder leiding van de vrouw van de pastor. De kinderen vonden het best wel spannend om een "witte" mijnheer te zien. En geheel volgens de traditie werden we geëerd en kregen een sjaal om. Het was erg leuk.

foto 2 Dansende kinderen

Daarna zijn we samen met Deepak naar twee gezinnen gegaan die in de afgelopen periode door de giften van GNFM zijn geholpen. Hun huizen staan op de grond van het kerkje, daar worden ze gedoogd. We mochten binnen kijken om zo een indruk te krijgen van hun leefomstandigheden. Golfplaten muren en daken, overgebleven van de noodhulp na de aardbeving, een bed, wat plastic teiltjes, een beetje kleding, pannen en eetgerei.

foto 3 Geen geld en toch alle eer voor de gasten

Een van de gezinnen had een (trap)naaimachine om zo een beetje in het onderhoud te kunnen voorzien. Een ander gezin bestaat van het maken van rieten manden. In een werkplaats in de buurt wordt van oud hout nieuw hout gemaakt.

foto 4, 5, 6 en 7 Nauwelijks middelen om van te bestaan

Donderdag 13 september 2018

Vandaag was het een rustige dag. Vanmorgen waren we vrij en in de middag zijn we bij twee bijeenkomsten van het awareness programma geweest.

Awareness programma

De eerste presentatie was in het kerkje van pastor Binod, de tweede in een ander kerkje in Kathmandu waar we uitgenodigd waren door Deepak en de pastor aldaar. Kamal en Ravi hebben een strakke en duidelijke presentatie, waarbij ze het probleem persoonlijk maken. Eerst leggen ze uit waar het om gaat: Moderne slavernij tegengaan, handel in kinderen en

vrouwen, slavenhouders en seksueel geweld te voorkomen. En dat iedereen die het ziet gebeuren, maar niets mee doet, medeverantwoordelijk is. Ook de mensen van de kerk. Daarna worden ze heel concreet, bijvoorbeeld met de vraag: "Wat ga jij doen als je ziet dat er een handelaar is die meisjes aanbiedt voor seks?".

foto 8 presentatie in de kerk van pastor Binod

foto 9 kerkje van "Gospel for Nepal"

Vervolgens geven ze handelingsperspectief omdat er veel dingen zijn die gewone mensen kunnen doen. Zij kunnen de politie bellen, maar vooral kunnen ze in gesprek gaan met de mensen die zich schuldig maken hieraan. "Zou je dit ook doen met je zusje of je moeder?". Wat wij in Europa nog wel eens vergeten is dat in deze landen ook de meeste handelaren gedreven worden door de armoede. Ook voor hun is het eten of gegeten worden. De Bijbel zegt er genoeg over. Zij raden aan om ook deze mensen het evangelie te brengen. En dat ze niet bang hoeven te zijn, God beschermt hun. De voorbeelden die ze gebruiken zijn de Supermannen op de tv en films. Wat deze Supermannen gemeenschappelijk hebben met de mensen uit de kerk is dat ze mensen helpen. En met Gods kracht en met het woord van God kunnen ze heel veel veranderen, ook zij zijn dan Supermannen. Ook waarschuwen ze voor pornografie, omdat dat je brein sterk beïnvloeden en je eraan verslaafd kan raken.

Na de presentatie van Kamal en Ravi is er een dienst gehouden en hebben pastor Peter en ik gepreekt. Er waren niet heel veel mensen, maar het was een gezegende bijeenkomst. Na de dienst hebben we bij de pastor thuis gegeten.

Terug in ons hostel hebben pastor Peter en ik ons met gebed voorbereid op morgen. Dan gaan we hoog de bergen in. Naar Tipling, Dhading.

Vrijdag 14 september 2018

Vanochtend zijn we vroeg opgestaan. Er was geen water, maar dat komt in Nepal veel vaker voor. Na een tijdje werd een emmer koud water gebracht en konden ons wassen. Halverwege de ochtend kwam pastor Binod ons ophalen en zijn we naar het vliegveld gereden. Het verkeer in Kathmandu is waanzinnig druk en de smog is dik. Het duurde meer dan anderhalf uur om bij het vliegveld te komen. Onze grote koffers hebben we achter gelaten in de jeep van pastor Binod en we hebben slechts een klein beetje handbagage meegenomen. Omdat we ook heel veel materiaal voor het medical camp mee naar boven moeten nemen. Bij de

receptie van het bedrijf dat de helikopters verhuurd wordt alles gewogen, ook wij moeten op de weegschaal en worden de papieren in orde gemaakt.

Dan blijkt dat ik mijn paspoort niet bij me heb. Die heb ik per ongeluk in de grote koffer gestopt. Nadat ik mijn paspoort heb opgehaald, kan alles in orde gemaakt worden en rijden we met een busje naar de helikopter. Dan steekt plotseling de wind op en gaat het hard waaien. We moeten lang wachten voordat de wind afneemt en we kunnen vertrekken. Het is voor mij de eerste keer dat ik met een helikopter vlieg. Een waanzinnig leuke ervaring! Niet eng.

foto 10 inchecken bij de balie met alle medicijnen

Medical camp

In Tipling landt de helikopter op een klein grasveldje. Het hele dorpje is uitgelopen, er komt hier maar zelden een helikopter. De ontvangst is hartelijk en terwijl de medicijnen en ander materiaal uit de helikopter wordt gehaald en naar de plek wordt gebracht waar het medical camp wordt gehouden, zijn wij naar het kerkje gegaan om een dienst te houden. Ook hier zijn we op zijn Nepalees geëerd.

foto 11, 12 en 13 Tanken, inpakken en wegwezen in Kathmandu, hartverwarmende aankomst in Tipling

Tegen vieren begint het al donker te worden en omdat de artsen licht nodig hebben om hun werk te kunnen doen wordt het medical camp verplaatst naar de lodge van de schoonvader van Donatus. Vandaag zijn al veel mensen geholpen, morgen komen er nog meer. Terwijl ik samen met pastor Peter zit na te praten is het hard gaan regenen op het golfplaten dak. Wonder boven wonder lekt het dak niet.

Tijdens het eten bespreken we de organisatie van het medical camp met pastor Binod en de artsen. Omdat er op dit moment te weinig artsen zijn voor de vele mensen die op de medical camp afkomen, besluiten we om morgen nog extra artsen en verpleegkundigen in te vliegen. We verdelen de te verlenen zorg in vijf categorieën: zwangere vrouwen, infecties, verwondingen,

foto 14 eten in het donker, gezellig en druk

diagnose en administratie. Verder zal er een lijst worden gemaakt van mensen die meer hulp nodig hebben dan de artsen op dat moment kunnen geven of die naar het ziekenhuis moeten.

Zaterdag 15 september 2018

foto 15 onze slaappleaats voor twee nachten

Vannacht heb ik erg licht geslapen. Omdat het hier al zo vroeg donker wordt, heb je om 7 uur 's avonds het idee dat het al heel laat is. Ook is 's avonds heel weinig tot geen verlichting in het dorp. Om half negen zijn we dan ook slapen. We hadden een zolderkamertje. Het zolderkamertje ligt boven het keukentje en een soort opslagplaats. Het is er een kamertje zonder ramen. De bedden zijn houten britsen met een deken erop, geen matras. Daar hebben we met zijn drieën geslapen, pastor Binod, pastor Peter en ik. Ik heb bij het opstaan overal pijn en denk aan mijn zachte matras thuis. Ik denk dat we om een uur of vijf wakker zijn gemaakt door pastor Peter. Hij had heet water besteld en we hebben poederkoffie gedronken. Aan een kraantje buiten heb ik mijn tanden gepoetst en mijn gezicht gewassen. Het ontbijt

bestond uit patat. Rijst groeit hier niet, maar aardappelen wel. Rond het huis is het al vroeg druk, iedereen komt langs zowel oud als jong. Ik zie veel kinderen die patat eten. De lodge van de schoonvader van Donatus fungeert als een dorps huis.

Hulp bij de bouw van de huizen, soft loans

Het is nu ongeveer 7 uur. De natuur is hier adembenemend mooi. Het dorpje is omsloten door bergen. Vanaf deze plek zie ik kleine watervalletjes. De lucht is bezwangerd van de rook van de houtskool vuren. De rook kleurt de omgeving blauw. Wauw, het is paradijselijk mooi. En heel arm.

Vandaag ga ik samen met pastor Binod de mensen bezoeken die dankzij de soft loans hun huis hebben kunnen (her)bouwen. Ook gaan we langs bij Donatus en Rupa, GNFM had hun direct na de aardbeving in 2015 al geholpen met het bouwen van hun huizen. De regering heeft na de aardbeving zware eisen gesteld, ook aan de bouw van de huizen in deze afgelegen gebieden. Hopelijk blijven ze als er weer zo'n extreem zware aardbeving komt gewoon staan.

foto 16 het verst gelegen huisje van bovenaf, daarnaast een huis in aanbouw

Pastor Peter gaat niet mee, hij wil straks graag spreken in de kerk voor de aanwezigen. Ik ben niet zo goed in preken, ik geef liever een getuigenis over mijn ervaringen met de Heer. En dat kan overal. Het duurt nog even voordat de helikopter met de extra medische hulp is gearriveerd. Het waait weer hard. Voor de mensen die er zijn maakt dat niet uit, het medical camp draait al uren op volle toeren.

Ik heb met pastor Binod eerst het verst gelegen huis bezocht. Het huis is hoog in de bergen gebouwd en het is, zelfs voor pastor Binod een bijna onbegaanbare weg. Daarna hebben we de andere huizen bezocht en met de mensen gesproken. Dankzij de sof loans hebben ze nu een goed onderkomen. En daarmee ook hun hele familie. De saamenhorigheid is groot, de mensen zorgen voor elkaar, andere kan je de ruwe natuur niet overleven. Daarna zijn we naar de huizen van pastor Rupa en Donatus gegaan.

Winkeltje, ezels en toiletten

Met pastor Rupa heb ik over zijn winkeltje gesproken, die met de hulp van een sponsor van GNFM is opgezet. En de noodzaak van voldoende voorraad van "droge" goederen: linzen, rijst, zeep, olie, bonen en dergelijke.

Omdat het gebied zo onherbergzaam is en er geen wegen zijn waar je met je auto kunt rijden moet alles naar boven gesjouwd worden. Door de mensen zelf of met behulp van ezeltjes. Een ezel kan ongeveer 60 kilo aan goederen dragen. En kost voor iedere "track" 10,000 NPR, ongeveer 75 euro. De voorraad is te klein voor het hele dorp om de winter mee door te komen, we willen pastor Rupa graag helpen om de voorraad verder uit te breiden voor alle mensen in Tipling. Normaal gesproken zouden de medicijnen ook met een ezeltje naar boven zijn

gebracht, maar vanwege de regen was het risico te groot. De bergpaden zijn nat en glibberig en de medicijnen en het verband mogen niet nat worden. Alleen de vloeistoffen, bestemd voor het medical camp zijn wel met een ezel naar boven gebracht. Die mogen niet met de helikopter vervoerd worden.

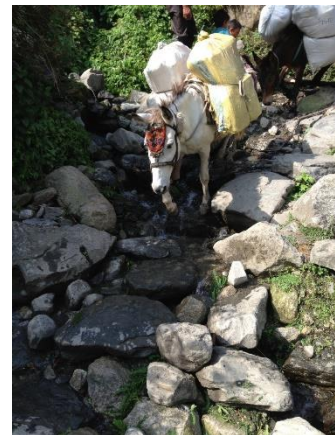

foto 17 Een volgepakte ezel

Verder heeft iedereen het over toiletten. Een toilet kost in dit onherbergzame gebied ca. 3 lakh, omgerekend €2.210. De kosten zijn zo hoog omdat de septic tank ingehakt moet worden in de rotsen. In dit dorp zouden ze graag een stuk of 10 toiletten willen hebben. Let wel, voor zo'n 1000 mensen! Voor ons is een toilet iets waar we niet eens over nadenken, voor de mensen hier is het een luxe.

Nog een extra dagje medical camp

Omdat aan het eind van de dag nog niet alle mensen geholpen zijn, besluiten we om morgen nog een extra dag medical camp in te lassen. Er zijn nog voldoende medicijnen en verbandmiddelen en de medische staf is blij dat ze nog een dag kunnen helpen. Ooit is aan de weg naar Tipling een medische post opgericht door een andere NGO, maar deze is in onbruik geraakt. Door de aardbeving is de post twee dagen lopen van de dorpen verwijderd. Voor de aardbeving was dat maar een halve dag.

Ook vandaag zijn de mensen van heinde en verre gekomen, niet alleen vanuit Tipling, ook vanuit de dorpen in de omgeving. De mensen vinden het geen enkel probleem om 10 of 20 kilometer te lopen voor medische hulp. Vandaag ging het om twee uur hevig regenen en het hield niet meer op. Dan kunnen de helikopters niet meer naar boven vliegen en noodgedwongen moeten wij er ook nog een dagje aan vast plakken.

foto 18, 19 en 20 drie dagen lang zijn er mensen op het medical camp afgekomen

Zondag 16 september 2018

Vanochtend zijn we om 6 uur opgestaan. Het was prachtig weer. Samen met pastor Binod ben ik gaan wandelen door het dorpje. Wandelen? Klunen is een beter woord. Zelfs de paden die de mensen tussen de huizen gebruiken zijn voor mij nagenoeg onbegaanbaar. Overal branden de vuren van de keukentjes.

Ganesh Himal

Opeens zagen we, toen de wolken optrokken, de besneeuwde toppen van de Ganesh Himal. Dit bergmassief ligt ten noordwesten van Kathmandu en ingeklemd tussen het Manaslumassief in het westen en het Langtanggebiede in het oosten en vormt de grens met Tibet. De Ganesh Himal is officieel 7406 meter hoog, door de aardbeving is hij vermoedelijk nog een stukje hoger geworden. De Ganesh Range Peaks (Ganesh I, Ganesh II, Ganesh III, Ganesh IV) vormen met elkaar de "Great Himalayan Chain", een kristallen lint. Het beeld is

herkenbaar en zie je op vrijwel iedere foto van de Himalaya terug. De zeven toppen liggen tussen de 6400 en 7400 meter. Pastor Binod heeft hier prachtige opnamen van gemaakt.

foto 21 The Great Himalayan Chain

Vertrek uit het paradijs

Ons ontbijt bestond uit gebakken wilde kip, rijst en patat. Pastor Peter heeft aan iedereen gevraagd om te bidden. Voor alle mensen die vandaag gebruik gaan maken van het medical camp, voor de artsen en het verplegend personeel en voor de komst van de helikopter. Pastor Peter moet er niet aan denken om nog een nacht in Tipling te moeten blijven. Heel langzaam begint het weer om te slaan en de lucht te betrekken. Het lijkt erop dat ook vandaag de helikopter niet kan vliegen. Maar opeens zien we onder de wolken door een helikopter aankomen. Omdat de helikopter niet te lang kan wachten beginnen we meteen aan de klim naar het kleine grasveldje waar de helikopter straks gaat landen. De mannen van het dorp gaan met ons mee om de bagage te dragen. En de zakken met aardappels en vruchten, die we als dank hebben gekregen. De weg is voor pastor Peter en mij niet begaanbaar en de lucht is te ijl. De paadjes zijn ongelooflijk stijl en glibberig en vol met stukken rots. De mannen van het dorp hebben ons moeten helpen om op tijd bij de helikopter te komen.

Op de terugweg naar Kathmandu scheert de (vrouwelijke) pilot laag over de toppen van de Himalaya, soms zelfs zo laag dat ik toch een beetje angstig wordt. Na deze spectaculaire vlucht komen we tegen de middag in de stromende regen veilig aan op het vliegveld van Kathmandu.

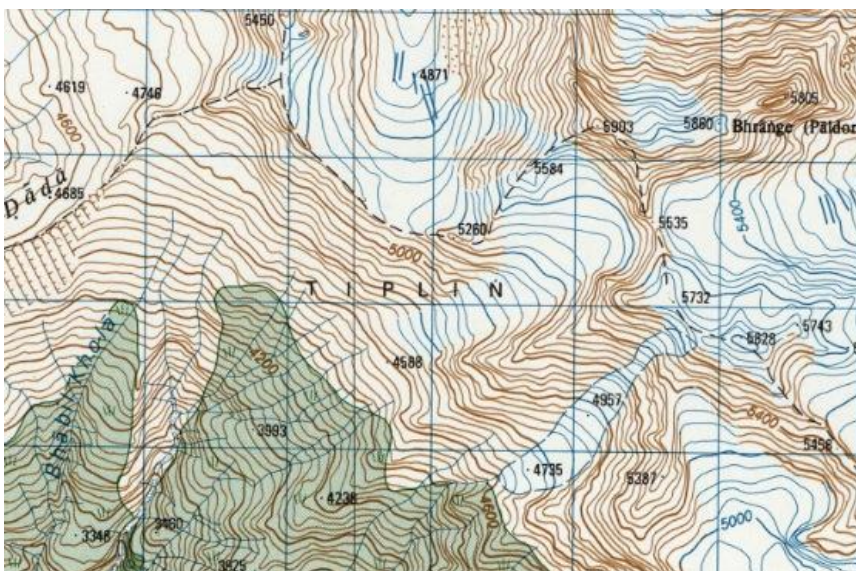
Feiten en cijfers medical camp:

Op het moment dat we uit Tipling vertrokken, om een uur of elf in de ochtend, waren al 478 mensen behandeld. De problemen zijn heel divers. De kinderen hebben vooral ontstoken wonden en wondjes aan hun benen. Deze worden dan met jodium en ontsmettingsmiddel ingesmeerd en aan de ouders wordt antibiotica voor de kinderen meegegeven. Veel oudere mensen hebben maag-, darm- en longklachten. De longklachten worden deels veroorzaakt door vochtvorming in de longen vanwege de hoogte en deels doordat de mensen in huis op

houtvuurtjes koken en geen rookafvoer hebben. Daarnaast zijn er veel infecties en een groot gebrek aan vitaminen. De mensen eten heel eenzijdig. Paracetamol en vitaminetabletten zouden al veel ellende kunnen voorkomen. Maar zelfs dit soort eenvoudige huismiddeltjes zijn hier niet.

Ongeveer 20 mensen hebben meer hulp nodig dan de artsen tijdens het medical camp konden geven. Omdat het ziekenhuis ver weg is, hebben de artsen een tweede selectie gehouden met als enige onderscheid acuut en minder acuut. Vijf mensen moeten worden ingestuurd naar het ziekenhuis: twee mannen met (zeer) ernstige hartproblemen, twee vrouwen met problemen met de baarmoeder, waarvan één waarschijnlijk een tumor heeft en een jongetje van 4 maanden, die geen gehoorgang heeft, waardoor hij niet kan horen en kans heeft op ernstige schedelbasisinfecties. Voor deze vijf mensen heeft GNFM 5 lakh gereserveerd. We hopen dat dat voldoende is voor de vlucht naar Kathmandu en de operaties. De andere mensen moeten nog even wachten, totdat er voldoende geld is opgehaald om ook hen te helpen.

Tot zover de eerste week. Morgen, maandag 17 september nog één dag in Kathmandu, Nepal. Daarna gaat de reis naar noordoost India: eerst naar Patna (Bihar) en daarna naar de slums in Kolkata (West-Bengalen). Achteraf was het wel heel erg hoog in Tipling, ergens tussen de 4200 en 4500 meter. Het is maar goed dat Marian mij dat voor mijn vertrek niet heeft verteld.

Figuur 1 hoogtekaart Tipling

Zondag 16 september 2018 in de middag

Nadat we terug zijn gekomen van de enerverende en spectaculaire reis naar Tipling, Dhading, zitten we nu in de smog van Kathmandu. De overgang is groot, van de ijle, schone lucht hoog in de bergen met af en toe de geur van houtvuurtjes naar de dikke smog. Het lijkt wel of het ieder jaar erger wordt. Kathmandu ligt in een komvormige vallei, waardoor de smog veroorzaakt door de ozon, de uitlaatgassen van het verkeer en de rook van de (steen)fabrieken en andere industrie blijft hangen.

We werden al een uur of twee verwacht in de Bijbelschool, waar pastor Peter discipeltraining zou geven. Iedereen was erg opgelucht dat we terug waren, de mensen weten dat zo'n tocht hoog de bergen niet zonder gevaar is en we zijn direct met de discipel training begonnen. Het was een waardevolle, druk bezochte bijeenkomst met heel veel jonge mensen.

"Where are the Disciples?"

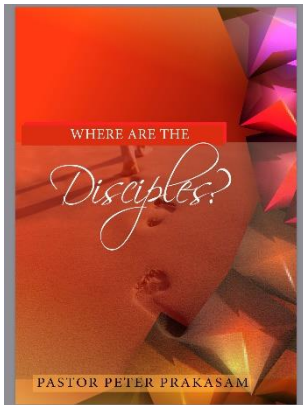

foto 22 Discipeltraining boek

De training wordt gegeven aan de hand van het boek: "Where are the Disciples?", door pastor Peter zelf geschreven. Het ontstaan van het boek kwam voort uit pastor Peters frustratie dat hij de kerk in India niet meer zag groeien. Op een morgen heel vroeg (pastor Peter is altijd rond een uur of vijf wakker) stortte hij zijn hart uit bij de Heer. Hij bad: "Heer ik doe alles wat U wil dat ik doe! Maar geef me mensen die in U geloven!" Hij riep het uit en bad zoals nog nooit tevoren. En tijdens zijn gebed kreeg hij keer op keer te horen: "Maak discipels". En hij kreeg de sleutelwoorden voor discipelshap. Zijn boek is een handreiking voor de voorgangers en potentiële leiders van de kerk in India en Nepal, opdat ook zij niet alleen discipelen zijn, maar ook discipelen maken.

Na de lunch heeft pastor Binod ons na het hotel van verleden jaar gebracht. Een Nepalees hotel voor handelsreizigers in de toeristenbuurt. De bedden zijn heerlijk, de badkamer is zoals in heel Azië een puinhoop. Het plafond is vol zwarte schimmel en de tegels en wastafel hebben nog nooit een schoonmaakdoek gezien. Volgens pastor Peter worden mensen uit Azië hier niet ziek van omdat ze een enorme weerstand hebben opgebouwd tegen bacteriën en schimmels. In deze landen is nooit wat schoon.

Maandag 17 september 2018

Vanochtend werden we om een uur of zes uitgeslapen wakker. Wat waardeer ik een zachte matras na een paar dagen slapen op een houten brits. Ik geniet nog na op een inpandig balkonnetje en drink een kop koffie. Straks komt pastor Peter en gaan we aan het dagprogramma beginnen.

foto 23 de straat voor het hotel in Kathmandu

Andere cultuur, andere gewoonten

Zoals gewoonlijk veranderen de afspraken in India en Nepal.

Deze morgen hadden we oorspronkelijk een afspraak met de directeur van een grote bijbelschool in Kathmandu.

Deze school is onderdeel van de Asia Theological Association (ATA), zij hebben ook een vestiging in Bangalore. Deze afspraak werd afgezegd omdat er een aantal belangrijke mensen de school zouden bezoeken. Dit is normaal in India en Nepal. De beleefdheid hangt af van de mate van belangrijkheid. Ik maak me er dan ook niet druk over. Of zoals pastor Peter zegt "we adjust". Pastor Binod wilde gelijk van de gelegenheid gebruik om alle afspraken naar morgen te verschuiven. Maar dat gaan we niet doen. Na de lunch bezoeken we de bijbelschool van Binod. Daar ga ik met de bijbelschoolstudenten in gesprek. Daarna of morgenochtend brengen we een bezoek aan de meisjesschool in Kathmandu, die door de Zweden wordt gesponsord.

Pastor Peter kwam ook op het balkonnetje zitten. Samen hebben we ontbeten. De kamerhuur is inclusief ontbijt. Daarna zijn we de stad ingegaan. Vlakbij ons hotel zagen we een exclusief hotel en Peter stelde voor om te vragen of we een kamer konden zien. Zo gezegd zo gedaan. Bij de receptie werden we meteen uitgenodigd voor koffie en cake, want zei de manager, we hebben een eigen bakkerij. De kamer die we te zien kregen was Europese standaard. Moderne badkamer met douche, grote slaapkamer, kluisje, garderobe kast, airco, etc. De prijs voor een tweepersoonskamer is 75 euro per nacht inclusief ontbijt. Drie keer zo duur als het hotel waar wij nu slapen. De man liet ons ook de rest van het hotel zien. Een spa met massageruimte, pizzabar, conferentie zaal, etc. Pastor Peter zei overal ja op. Wil je misschien een ontbijt, nou, zei pastor Peter, we hebben al ontbeten, maar morgen willen we het graag proberen. En, zei pastor Peter, hebben jullie nog andere, goedkopere hotels. Ja, zei de man, even verderop hebben we nog andere mogelijkheden. Ik wil het graag aan jullie laten zien. Is goed, zei pastor Peter en als de prijs goed is kunnen we vannacht nog gebruik van het hotel maken. Toen heb ik toch maar ingegrepen. Ik zei dat we hier geen tijd voor hadden. Bovendien worden we zo opgehaald door pastor Binod.

Misschien volgend jaar

De manager vroeg naar het doel en ik heb hem uitgelegd dat we misschien volgend jaar naar Nepal willen komen met de sponsors en vrienden van GNFM om onze projecten te bezoeken. En ik zou het niemand willen aandoen om te overnachten waar ik tot dusver heb geslapen. In Tipling heb ik met pastor Binod de mogelijkheid verkend om de projecten in Nepal te bezoeken. De mensen in de slums, in de dorpjes in de bergen, maar ook in de Far West waar ik vorig jaar ben geweest, dat doet wat met je. Daar wil ik u graag mee naar toenemen. Daarna vroeg de manager om mijn business kaart. Die heb ik niet, maar om hem te plezieren heb ik het adres en e-mail van GNFM opgeschreven. Op de weg naar buiten vroeg de manager of we morgen terugkwamen voor het ontbijt. Ik zei dat we graag de volgende keer als we in Kathmandu zijn van zijn diensten gebruik zullen maken. Verder heb ik deze goede man uitgelegd dat het vanuit onze westerse cultuur niet gewoon is om bij het eerste gesprek zoveel gebruik te maken van de gastvrijheid. Zoals ontbijt, koffie met cake etc. Buiten heb ik pastor Peter gevraagd om mij niet meer in zo'n positie te brengen. Pastor Peter begrijpt het niet echt. Hij zegt dat dit in India en Nepal volkomen normaal is. Hij houdt het op een verschil in cultuur.

Bijbelschool

foto 24 de studenten leergang 2018 - 2019 in de tuin van de Bijbel school

Pastor Binod heeft ons om 14.00 uur opgehaald en met zijn drieën zijn we naar de Bijbelschool gegaan. De lessen worden in de kerk van pastor Binod gegeven, de studenten wonen op de compound van de kerk. Links en rechts van de binnentuin staan gebouwtjes. Deze zijn speciaal voor de studenten opgeknapt, de muren zijn wit geschilderd en er staan stapelbedden. Ook is er een ruimte ingericht als bibliotheek. Op dit moment zijn er tien studenten. Twee studenten hebben de school voortijdig verlaten, voor hen was de studie te moeilijk. Maar er zijn ook twee nieuwe studenten voor in de plaats gekomen. De studie duurt negen maanden en de opleiding staat goed bekend. Veel studenten komen uit het berggebied. Na de studie bekwamen de meeste leerlingen zich nog verder door in de leer gaan bij een pastor, die hun de praktijk bijbrengt.

Betonnen dak en motor

Op de compound was pastor Ram Bahadur Tamang uit de Far West. Het was leuk om hem weer te zien. Good News Friend Ministries heeft hem geholpen met de bouw van zijn kerkje. En daar waar de meeste kerken een golfplaten dak hebben, wilde deze pastor een betonnen dak. Tijdens de bouw van de kerk heeft hij een lening genomen om het dak te kunnen betalen. Nu is er betalingsachterstand en vraagt hij om hulp. Het is heel spijtig voor hem,

maar hij zal dit samen met zijn congregatie op moeten lossen. Hij heeft nooit overlegd met GNFM over het betonnen dak, hij is zelf verantwoordelijk voor de kosten.

De Far West, vooral in het gebied waar pastor Ram Bahadur woont, is erg uitgestrekt. Er moeten hele afstanden worden afgelegd.

Pastor Ram Bahadur had een oude motor geleend om zijn mensen te bezoeken. Nu wil de eigenaar van de motor zijn motor terug en heeft pastor Ram Bahadur een andere motor nodig. Ik heb met pastor Binod afgesproken dat hij hem helpt met de motor. Hiervoor kan pastor Binod een deel van het geld dat terugkomt van de soft loans voor gebruiken. 's avonds hebben we bij pastor Binod

gegeten. Dat was heel gezellig, met zijn vrouw Leegan en zijn twee kinderen. We hebben het medical camp geëvalueerd en nagedacht over wat er beten kan voor een volgende keer.

foto 25 v.l.n.r. Arent, pastor Binod en pastor Ram Bahadur

Dinsdag 18 september 2018

Vandaag om een uur of zes opgestaan. Omdat we gisteren geen tijd meer hadden om naar de meisjesschool te gaan, zullen we hen vandaag eerst nog bezoeken, voordat we naar India vertrekken. Pastor Binod kwam ons al vroeg halen, maar we konden nog niet weg. We moesten wachten op ons wasgoed, het hotel beloofde al bijna 2 dagen dat ze het zouden brengen. Ik neem altijd voldoende kleding mee naar India en Nepal. Onderweg ben ik iedere reis altijd wel wat overhemden, sokken en T-shirts kwijt geraakt. Ondertussen was er een enorme vechtpartij in het restaurant, waarbij rake klappen vielen. Twee handelaren die ruzie hebben over hun handel.

Meisjesschool

De meisjesschool zat voorheen in hetzelfde gebouw als de Bijbelschool. Het gebouw werd gehuurd. In Kathmandu ben je als huurder verantwoordelijk voor het onderhoud. Dus hebben wij en onze Zweedse zusterorganisaties in 2015 geholpen om de schade van de aardbeving aan het (stevige) gebouw te herstellen. Door de aardbeving zijn de huren enorm gestegen en toen vorig jaar de huur weer met 20% omhoog ging heeft pastor Binod in overleg met GNFM besloten om de Bijbelschool in de kerk en de gebouwtjes eromheen onder te brengen. Onze Zweedse zusterorganisatie had al opdracht gegeven om een meisjesschool buiten de stad te bouwen en omdat de begane grond al bewoonbaar was, zijn de meisjes naar het in aanbouw zijnde gebouw verhuisd. Nu, een jaar later is de ruwbouw van de verdieping ook gereed. Hier moeten straks de meisjes slapen, nu wonen de meisjes nog beneden in veel te kleine ruimtes. We hebben met de meisjes gesproken en pastor Peter heeft voor ze gebeden. Volgende week komt Linda Bergling, missionaris bij Arken Mission, één van de twee Zweedse zusterorganisaties.

Vervolging, ook in Nepal

foto 26 ontmoeting op het vliegveld

Daarna hadden we een afspraak met een pastor en zijn vrouw, die ons hadden uitgenodigd om te bidden. Ik ken deze mensen niet, maar het nieuws van mijn bezoek verspreid zich snel. We waren uitgenodigd in het huis van vrienden waar ze nu verblijven. De vrouw van de pastor, zij komt uit Tamil Nadu, had voor ons brianni met kip gemaakt. Omdat er te weinig tijd was, hebben geen gebruik gemaakt van hun gastvrijheid, maar op het vliegveld afgesproken.

Deze mensen hadden een bediening in Kathmandu, maar zoals ze dat hier zeggen "the Lord spoke clearly, we have to go to our original village". Dus zijn ze naar zijn geboorteplaats teruggegaan. En in deze plaats hebben ze een kerkje naast een tempel en zijn al meerdere keren met de dood bedreigd. Ook in Nepal is er steeds meer geweld tegen christenen. Deze mensen zijn heel arm en ik heb ze namens GNFM 5000 roepie gegeven. Wij hebben krachtig voor ze gebeden en ze bemoedigd.

Een brutaal mens heeft de halve wereld

Voor de check-in van het vliegveld stond een enorme rij. En we waren al opgeroepen om te boarden. Pastor Peter vroeg me of ik misschien aan het personeel wilde vragen om voor te gaan. Het leek mij een kansloze actie, maar om hem te plezieren ben ik langs ongeveer 150 mensen naar voren gelopen. Niemand hield mij tegen of klaagde. Ik liep naar de veiligheidsofficier. Deze man zit in een hokje en controleert iedereen, voordat het paspoort wordt afgestempeld. Hij wilde me meteen helpen, maar ik zei dat ik nog een vriend bij me had en dat we aan boord moesten gaan. Hij liet Peter halen en zorgde voor de nodige stempels. Ongelooflijk dat dit is gebeurd. Op het vliegveld in Delhi hebben we tijdens de tussenstop naar Kolkata van onze lunch genoten. Het is dan vijf uur

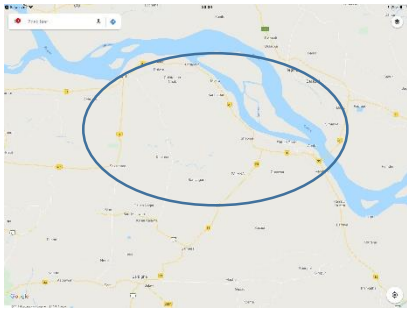
In het vliegtuig naar Kolkata zat ik naast een meisje en haar vriend uit Israël. We hebben een heel leuk gesprek gehad over geloof, het Jodendom en de christelijke visie. En natuurlijk heb ik haar verteld over de stichting GNFM. Op het vliegveld werden we verwelkomt door pastor John-Peter. Hij was zondags naar Kolkata gereisd om met pastor Israël te spreken.

Morgenochtend heel vroeg vertrekken we naar Bihar, dit is volgens pastor Peter het slechtste gedeelte van India, de mensen hebben niets. 52% van de mensen in dit gebied is analfabeet, 2/3 van de mensen is zonder werk. Nu slapen we in een goedkoop hotel, zonder toiletpapier.

Woensdag 19 september 2018

Vanochtend op tijd wakker geworden. Na twee slappe toastjes zijn we op weg gegaan naar het vliegveld. India is zo groot, dat vliegen vaak een betere optie is. Over de weg is de

afstand van Kolkata naar Patna 619 kilometer. De wegen zijn heel slecht, je kunt vaak niet harder rijden dan 50 km per uur. Met het vliegtuig is het nog geen anderhalf uur.

Figuur 2 kaart van Pandarak

Pandarak in plaats van Patna

Zowaar ging het tot Patna zonder noemenswaardige problemen. Alleen bij de aankomst op het vliegveld van Patna, waren er de nodige veranderingen in het programma. Pastor Israël haalde ons op met een "Bolero". Hij heeft de supervisie over West-Bengalen. Pastor Israël had de bijeenkomst origineel in Patna geplant, maar verleden week is pastor Johnson, waar de bijeenkomst plaats zou vinden, gearresteerd. Hij had een doopdienst gehouden en dat is verboden in India. Je mag geen Hindoes bekeren tot een ander geloof. Omdat de bijeenkomst erg belangrijk is voor de pastors in West-Bengalen is de discipeltraining 80 kilometer verderop verplaatst. In een van de 55 dorpjes in het district Pandarak. We vertrekken om half tien naar onze nieuwe bestemming. De chauffeur blijkt een nogal wilde chauffeur te zijn. Pastor Israël werd achterin al snel misselijk. Nou daar zitten ze niet mee. Gewoon even het raam open

Foto 27, 28 en 29 het klein dorpje in Pandarak met in de verte het gebouw waar de discipel training wordt gegeven

doen en klaar. Om kwart voor twee kwamen we op de locatie aan, Pandarak station road. Ruim vier uur over hemelsbreed 80 kilometer! De bijeenkomst zou twee dagen duren, de pastors waren

de avond van tevoren al aangekomen. En omdat het toch wel kort dag zou zijn, als we diezelfde avond weer naar Patna zouden vertrekken en de volgende dag weer een halve dag moeten reizen om bij het kerkje aan te komen besloten we om in dit dorpje te overnachten. Het hotel dat we besproken hadden in Patna, heeft de aanbetalingssom gereserveerd voor een volgend keer als pastor Peter hier weer naar toe komt. Waar we vanavond exact slapen weet ik nog niet. Er is me alvast wel verteld dat ook hier de mensen geen toiletpapier kennen.

"Good pastors"

In de kerk waren de mensen aan het loven en prijzen. De mensen hier zijn erg enthousiast en straatarm. Peter zei dat discipeltraining voor deze mensen te hoog gegrepen is. Hij besluit

om vandaag eerst Bijbel les gegeven op de Indiase manier. Met veel gebaren, geluiden en eenvoudige vertellingen.

foto 30 en 31 de pastors en hun vrouwen luisteren aandachtig

Onder de aanwezigen zijn 50 pastors en hun vrouwen. Vannacht slapen de pastors op het dak van de kerk. Alle mensen krijgen vandaag en morgen een maaltijd van GNFM aangeboden. De pastors zijn, zoals pastor

Peter ze noemt "good pastors". Wat de pastors goed maakt is hun bevlogenheid. Ze hebben het vuur van de heilige geest in zich. En ze leven naar de Bijbel, alleen de kennis van de Bijbel ontbreekt. De pastors hebben weinig opleiding, maar dat is in dit gebied niet erg. Het niveau bij de bevolking is laag. Velen zijn analfabeet. Vandaar dat pastor Peter eerst uit de Bijbel wil onderwijzen. Dat moet in het Hindi, dat is de enige taal die deze mensen spreken, naast het lokale dialect.

Blij met een slaapplaats

We slapen in een dorpje met allemaal winkeltjes aan de straat. Je kent dat wel, in vrijwel alle arme gebieden en landen is dat het straatbeeld. Midden in de straat gingen we een winkeltje binnen. Achter het winkeltje was een smal straatje, met huizen aan weerszijden en boven op die huizen waren allemaal kamertjes gemaakt, met een houten galerij ervoor. We gingen naar de grootste kamer waar we met z'n vieren slapen. Pastor John-Peter op de bank, pastor Israëls op de grond en pastor Peter en ik in het tweepersoonsbed. Het is de hele dag ongelooflijk warm. Volgens pastor Peter is het 39 graden. Alles is nat, mijn T-shirt, overhemd, zelfs mijn spijkerbroek is drijfnat. Onderweg van het kerkje naar dit dorpje was er veel verkeer op de weg en in de schemering zag je overal de blauwe rook van de houtvuurtjes tussen de golfplaten van de huisjes (hutjes) omhoog kringelen. Pastor Peter maakt zich constant zorgen

foto 32, 33 en 34 de ingang van het hotel, het straatje en de houten galerij met kamers

over mij vanwege de onhygiënische toestanden die we tegenkomen. Wij willen wel een betere of duurdere hotelkamer huren, maar iets beters dan waar we nu slapen

is er niet in dit gebied.

Na het eten hebben we de dag doorgenomen. We vonden het tot nu toe een zeer geslaagde bijeenkomst en we zijn blij dat we in dit dorpje blijven slapen. Morgen gaan we de discipeltraining doen. Pastor Israël had een budget van 25.000 roepie gekregen voor het organiseren van de bijeenkomst, maar omdat de bijeenkomst was verplaatst hebben de pastors reiskosten moeten maken. De pastors zijn arm en willen de reiskosten graag vergoed krijgen. Ook moest er een grote tent gehuurd worden, als slaapplek. Ik heb het budget verhoogd met 60.000 roepie, zodat ze een tegemoetkoming in de reiskosten krijgen en er morgen ook vlees is bij het eten. Vandaag was er alleen rijst en dahl.

Donderdag 20 september 2018

Ook vandaag ben ik vroeg wakker. Om mij heen hoor ik allerlei geluiden die je hoort als mensen slapen. Ik houd mijn stille tijd, totdat het ontbijt komt. Pastor Israël zorgt heel goed voor ons. Hij zorgt voor koffie, ontbijt en hij heeft mijn hoofd en haar gemasseerd. Bovendien zorgt hij ook voor pastor John-Peter, die nog steeds erg veel last heeft van het auto ongeluk twee jaar geleden in Nepal. Zijn been en rechterarm blijven pijnlijk. Gisteren heeft pastor John-Peter twee uur Bijbel les gegeven op zijn Indiaas, dat wil zeggen: met veel geluid en gebaren. Het moet voor hem erg vermoeiend zijn geweest. Na het ontbijt gaan we naar de kerk.

foto 35 en 36 pastor Israël's en pastor John-Peter

Na een snelle gevaarlijke rit kwamen we bij de kerk. Het was erg warm, broeierig weer. Pastor Peter en pastor John-Peter gingen achter elkaar onderwijzen. Pastor Peter spreekt Tamil en pastor

Israël vertaald. Ik houd mijn mond, als er ook nog eens Engels bijkomt, wordt het te ingewikkeld.

De IPA als overkoepelende organisatie

Pastor Peter vroeg op een gegeven moment aan de pastors om op te staan. Daarna vroeg hij of de pastors, die geen IPA pastor zijn weer wilden gaan zitten. Maar zeven mensen bleven staan. Vervolgens ging pastor Peter verder met het onderwijzen. Pastor John-Peter deed daarna de preek. Tegen de middag gingen we loven, prijzen en danken en pastor Peter hield een pleidooi voor de gelovigen om zich te laten dopen. 15 mensen wilden zich laten dopen. Amen.

Daarna waren de niet-IPA pastors aan de beurt. Pastor Peter vroeg wie zich wilde aansluiten bij de IPA. In dit gebied is het goed om onderdeel te zijn van een grotere organisatie. De IPA heeft ondertussen meer dan 700 kerken en kerkjes. Vrijwel iedereen wil zich bij de IPA aansluiten. Om dat te vieren ging iedereen naar buiten om een foto te maken van de nieuwe pastors. In India kijkt iedereen serieus als ze op de foto gaan. Pastor Peter had de foto gemaakt, maar ik vond de foto saai. Ik heb iedereen teruggevraagd en heb een paar kreten geroepen om ze enthousiast te maken. Op die laatste foto's staan de pastors in hun kracht afgebeeld.

Regenseizoen

foto 37 en 38 eten op het dak

Omdat het binnen zo benauwd was stelde pastor Peter voor om naar boven, op het dak te gaan. Daar zag ik hoe het eten werd gemaakt. Gewoon op de grond en met daarachter een hoop vuilnis. Ik denk dat ik straks weinig honger heb. Plotseling begon het weer te betrekken. We zaten nog steeds op het dak. De wind stak op en het begon te regenen. De regen veranderde in stortregen en onweer. Al het eten werd nat.

Alle mensen deden hun best om zoveel mogelijk te redden. Ik ben naar beneden gegaan, waar zonder stroom (die was uitgevallen) het onderwijs gewoon verder gaat.

De regen bleef voortduren, het is dan ook regentijd. Het is een vreemde gewaarwording dat het regent, onweert en waait en dat allemaal bij een temperatuur van 27 graden. Na de dienst zijn we meteen op weg gegaan. Het verkeer was ontzettend druk. Dat kan ook niet anders, er is maar een smalle weg voor het hele gebied. Na een aantal uren kwamen we net op tijd bij vliegveld Patna aan.

Boarding

Het is een klein vliegveld met weinig personeel en slechts vier gates. Wij moesten bij gate twee zijn. Na het inchecken en de security gingen we op zoek naar gate twee. Op het tv-schermpje stond "boarding" te knipperen, maar er was helemaal niemand bij gate twee. Ik ben ondertussen gewend aan de Indiase levensstijl, dus ik wilde wachten totdat de mensen zouden komen, maar pastor Peter ging zenuwachtig op zoek naar iemand van de vliegmaatschappij. En ja hoor, bij gate drie met een heel ander

foto 39 een blik op de Ganges

vluchtnummer, moesten we zijn. Eerst geloofde ik dat niet, pastor Peter maakt wel meer grappen, maar hij gaf zijn ticket af en ging naar binnen. Wij, pastor John-Peter, pastor Israëls en ik, gingen snel achter hem aan. De mevrouw achter de desk zei dat we de laatste passagiers waren die nog moesten boarden.

In Kolkata werden we opgehaald door pastor Kallimanni en heeft hij ons naar de compound van onze Zweedse zusterorganisatie gebracht. Op het terrein is een kerk, een tehuis voor meisjes en een bescheiden ziekenhuis. Voor de mensen en bezoekers zijn er huisjes, ingericht met Ikea spullen. Voor India is dat heel bijzonder. Hoewel GNFM deze compound niet steunt, mogen we wel altijd van de gastvrijheid gebruik van maken. Het was al met al best een lange dag. Om 6 uur opstaan en om 23.00 uur in je kamer komen. Na de warme maaltijd gingen we meteen naar bed. Ik was erg blij met de warme douche, dat had ik alweer een paar dagen gemist.

Vrijdag 21 september 2018

Het is regentijd. Het regent bijna onafgebroken. Het weer lijkt erg op ons Hollandse weer, alleen is het hier warmer. Om 6 uur 's ochtends kwam pastor Kallimanni ons koffie brengen en hadden we met z'n drieën, pastor Peter, pastor John-Peter en ik, goede gesprekken. En omdat we gisteravond geen vlees hadden gekregen, werd deze morgen een complete warme maaltijd geserveerd.

Economische voorspoed, ook in de "villages"

Gisteravond, op weg naar de compound, die ergens in het moerasgebied ten oosten van Kolkata ligt, was me opgevallen dat er veel veranderd was. Niet het zware verkeer in de stad, dat ben ik ondertussen wel gewend, maar vooral het laatste stuk van de reis, net buiten de stad, als we door de "villages" rijden. Dit zijn kleine nederzettingen, dorpjes, veelal in de vorm van lintbebouwing. Het laatste stuk van de route bestaat dan ook uit smalle weggetjes, met aan weerszijde hutjes en kleine winkeltjes. Alles langs een smal riviertje, waar de bevolking voor een groot deel bestaat van de visvangst. Verleden jaar waren het merendeel hutjes met een rieten dakje, of alleen afdakjes, waar mensen onder en in woonden. Nu zie je wat meer huisjes en nettere winkeltjes ontstaan. Bijvoorbeeld een winkeltje, waar een heuse vitrine in staat. Deze mensen zijn verder zeer vijandig tegen vreemden. Het is niet verstandig om uit te stappen en een praatje te maken als buitenlander.

Ook zie je dat hier en daar grond gekocht is om iets groters te bouwen. Waarschijnlijk kantoortjes of flats.

Tot twee maal toe door het oog van de naald

John-Peter komt nu mijn kamer in om te vertellen dat we moeten vertrekken en dat we gisteren in Pandarak door het oog van de naald zijn gekropen. Vlak nadat we zijn weggegaan was er een schietpartij bij de kerk, waarbij twee doden zijn gevallen. Dit was hem door de

pastor per telefoon verteld. Ik weet niet of onder de doden ook mensen zijn die bij ons in de discipel training waren. Daar praten ze liever niet over. Ook vertelde hij dat pastor Johnson weer een vrij man was. Zijn gelovigen hadden een brief geschreven aan het hoofd van de politie waarin ze uitlegden dat ze niet begrepen dat hun pastor gevangen genomen was. Vanwege het warme weer waren ze met de hele gemeente gaan zwemmen in de Ganges en voor zover zij wisten is dat niet verboden. Het hoofd van de politie kon niet anders dan de pastor vrijlaten, er was ook geen aanklacht ingediend tegen hem. Ook pastor Johnson is door het oog van de naald gekropen.

Rania

foto 40 onderweg naar Rania

Pastor Israëls heeft zich tot doel gesteld om in West-Bengalen flink wat kerkjes te stichten.

Vandaag hebben we een afspraak in Rania Mauza bij pastor Mandel. Rania ligt een flink stuk buiten Kolkata in de zgn. "villages". En valt deels onder het bestuur van Kolkata en deels onder het bestuur van Rajpur-Sonarpur. Ook hier bestaat het gebied uit nederzettingen met woningen langs een smalle weg met hier en daar wat buurtschappen met enorm nauwe straatjes. Ik noem het woningen, maar het zijn veelal vervallen onderkomens. Het is vies benauwd en broeierig warm, bovendien regent het constant. Ik moet nog steeds

wennen aan het straatbeeld van mensen op straat, zonder jas en zonder schoenen met alleen een paraplu of plastic zak ter bescherming van de regen.

Het kerkje was een gehuurd bovenzaaltje. Toen wij aankwamen waren er weinig mensen en heel veel kinderen. ik vroeg me af wat ik van deze bijeenkomst mocht verwachten. De pastor begon met gebed en opeens kwamen er een heleboel vooral jonge mensen binnen. Heel veel jongens en meisjes van rond de 20 jaar. Het hele kamertje stroomde vol tot buiten aan toe. Buiten op het dakterras werden allerlei stoelen klaargezet en men luisterde naar de discipeltraining van pastor Peter en naar de preken van pastor Israël en pastor John-Peter. De aanbidding was overweldigend. Er werden prachtige liederen gezongen, waarvan ik er niet een kende, maar toch kwamen ze me allemaal bekend voor. Aan het einde van de dienst werd er krachtig en vervuld met de heilige geest gebeden.

Daarna werd het een groot feest. Iedereen danste en zong en er werd tussendoor gegeten. Vooral het eten wat wij meegenomen hadden werd waanzinnig op prijs gesteld. Terwijl het gewone voorverpakte brianni met een ei was. Eigenlijk niets bijzonders. Ik heb de pastor 100 Bijbels in Hindi toegezegd, omdat bijna niemand een Bijbel heeft. De Bijbels die nu gebruikt worden zijn van de kerk en het zijn er 12, die vooraf aan de dienst door het zoontje van de pastor worden uitgedeeld. De Bijbels kosten 400 rupee per stuk, de mensen mogen ze voor

40 rupee kopen. De pastor vertelde me dat als de mensen de Bijbels moeten kopen, de gelovigen er zuinig op zijn. Als ze de Bijbels krijgen, gaan ze er slordig mee om.

In de kantlijn: Overal waar we discipel les geven of power preachen, zorgen de plaatselijke pastors voor een maaltijd, door GNFM betaald. Het is belangrijk om eten te geven, het koken in deze streken is zeer tijdrovend, omdat er op houtvuurtjes wordt gekookt. Bovendien is eten schaars.

Nieuwe schoenen

Na het eten zijn we op weg gegaan naar pastor Israël 's kerkje in de slums. Pastor Peter had onderweg trek in koffie en stelde voor om een kop koffie te drinken in een zeer modern winkelcentrum midden in Kolkata. Dat is India. Extreem arm naast extreem rijk. In het winkelcentrum hebben we iets gevonden dat nog het beste te vergelijken is met Starbugs. Pastor Israël was duidelijk erg van slag. Ik begreep zijn steenkolen Engels niet helemaal. Pastor Peter vertaalde voor me, pastor Israël was nog nooit in een zo'n groot winkelcentrum geweest. Hij was in de war en ook wel blij om het mee te maken. Pastor Peter, die deze kant van India ook kent, ging in een schoenenzaak voor nieuwe sportschoenen kijken, omdat hij in de Himalaya de zolen van zijn schoenen had gelopen. Omdat pastor Israël zijn ogen uitkeek en ik van een sponsor 50 euro voor pastor Israël had gehad, vroeg ik hem of hij een paar schoenen wilde. Nou, dat wilde hij wel. Hij heeft een paar mooie schoenen gekocht voor 3000 Roepie

Het kerkje (zaaltje) van pastor Israël was helemaal vol toen we kwamen. Niemand had dat verdacht omdat het vandaag een moslim feestdag is en tot nu toe het ieder jaar s' avonds op vechtpartijen uitloopt. De dienst was natuurlijk heftig omdat zowel pastor Israël als pastor John-Peter echte power predikers zijn. Om half elf waren we terug in de compound, wederom een lange dag vanaf 6 uur s' morgens. Ik ga tanden poetsen en slapen.

Zaterdag 22 september 2018

Vandaag hebben we een reisdag, we gaan naar Coimbatore naar de kerk van pastor Peter. Zijn gemeente verwacht hem morgen voor de preek. Pastor Peter kan zijn kerk niet te lang in de steek laten. Ik zie er naar uit om Trephyna, de dochter van pastor Peter en haar gezin te zien. We hebben de hele dag gereisd. Eerst van de compound naar Kolkata en van Kolkata naar het vliegveld van Kolkata. Daarna met het vliegtuig naar Coimbatore, met een tussenstop in Chennai. Al met al een hele dag. In Kolkata zijn we wel even boodschappen gaan doen. Mijn splinternieuwe koffer is precies een reis heel geweest. De reis van Amsterdam naar Delhi was voor de koffer al fataal. Er was een wiel afgebroken, waardoor hij niet meer rechtop kon staan en ook niet meer lekker reed. Na anderhalve week had ik er schoon genoeg van en heb ik vandaag een nieuwe gekocht. De oude heb ik aan pastor John-

Peter gegeven, die er erg blij mee is.

Gisteren was Peter gebeld over een overlijdens geval in zijn gemeente. Vanuit het vliegveld van Coimbatore zijn we eerst naar die familie gegaan om te bidden. Nu slaap ik twee of drie nachten bij pastor Peter. Bij aankomst in Coimbatore heb ik heel veel veranderingen gezien. Het wordt mooier, gebouwen zien er beter onderhouden uit, winkels gaan op winkels uit Europa lijken. De omgeving is minder rommelig. Er zijn meer wegen aangelegd en deze zijn zelfs geasfalteerd. Kortom er is meer welvaart dan een jaar geleden. Ik denk dat onze hulp in Tamil Nadu uiteindelijk alleen nog nodig is in de slums en bij de oorspronkelijke inwoners (de hill tribes) in de bergen. Het is geweldig om Tryphena weer te zien met haar man Joshua en dochtertje Jo-Anna.

zondag 23 september 2018

Vandaag wordt ik wakker na een hele diepe slaap. Heerlijk eindelijk een beetje uitgerust. Pastor Peter heeft speciaal voor mij een nieuw matras laten komen en nieuwe lakens. Het is hier in Tamil Nadu erg warm dus heb ik zonder dekens geslapen. Ik ben wel gestoken door de muggen.

Bij pastor Peter in de kerk

Om 8 uur in de ochtend begint de dienst in de kerk van Peter. Ik was erg nieuwsgierig naar de dienst en de mensen, omdat ik ondertussen met aardig wat gemeenteleden kennis heb gemaakt. Van verre kwamen de vrolijke tonen op me af en toen ik eenmaal binnen was, kwam ik in een groot feest terecht, waar iedereen vol aanbidding was. Het was vooral vrolijk en gezellig. Iedereen danste en zong in aanbidding.

Voordat pastor Peter met de preek begon, werd ik uitgenodigd om een presentatie te geven over het medical camp en om te vertellen over de discipeltrainingen, die we in Nepal en West-Bengalen hebben gegeven. Na de preek en de zangdienst waren Ravi en Kamal (onze mannen van het anti-human-trafficking project) uitgenodigd om aan de mensen in de kerk te vertellen wat trafficking is en hoe het awareness programma werkt. Ook nu weer werd ik getroffen door de schrijnende omstandigheden van de slachtoffers van mensenhandel en uitbuiting in de seksindustrie. En het is mij duidelijk dat we er alles aan moeten doen om een verandering in ons denken te bewerkstelligen. Zijn boodschap is daarom zo sterk, omdat hij duidelijk maakt dat het een probleem is van de gemeenschap en dat we niet moeten wegkijken of wachten op de politie of overheid om het te regelen. De gelovigen in pastor Peters kerk zijn erg betrokken bij dit project. Ze trots dat hun pastor hiervoor heel India door gaat.

Het weduwenhuis

Na de dienst ga ik het weduwenhuis bezoeken en Glory (de verzorgster van de weduwen) een extraatje geven als waardering voor al het werk dat ze doet voor de weduwen. Glory en haar man hadden me voor het eten uitgenodigd. Joël haalde me op. De weduwen krijgen altijd een cadeau als we vanuit Nederland komen. Die traditie wil ik niet verbreken, maar ze wilden nu wel heel erg praktische zaken zoals ondergoed hebben. Niet echt iets voor mij om zo'n cadeau te geven. Ik heb met Glory afgesproken dat zij het ondergoed, samen met nog wat andere kleinigheden, voor de weduwen koopt. Ook gaan de weduwen picknicken. Als het past in het reisschema ga ik met ze mee.

foto 41, 42 en 43 de weduwen in het weduwenhuis

Met Glory heb ik lang over het weduwenhuis gesproken. De overheid stelt dat er vier zusters en een dokter ter beschikking moeten staan van het weduwenhuis. Ook

moeten de toiletten buiten geplaatst worden. Dit laatste is een groot probleem, omdat alleen op de binnenplaats ruimte is voor de toiletten, maar aan de voorkant van een huis mogen van de wet geen toiletten zijn. Als er weer controle komt van de overheid dan weet ik nog niet wat we moeten doen. Hopelijk knijpen ze nog een oogje dicht omdat het pand vorig jaar behoorlijk is opgeknapt. De buitenkant is prachtig betegeld (de pilaren en muren), de daken boven de binnenplaats zijn vervangen en binnen zijn de kasten van de dames betegeld. George (de man van Glory) heeft het project geleid.

Een ander aandachtspunt is dat het aantal weduwen die in het weduwenhuis willen wonen afneemt. Op dit moment zijn er nog maar 16 weduwen. Een van de redenen is dat vandaag de dag in Tamil Nadu goede overheidsvoorzieningen voor weduwen zijn. Men is veel meer bereid om de weduwen in de familie te houden en te verzorgen als gevolg van de ontwikkelingen in de levensstandaard. Ook willen veel weduwen hier niet meer graag wonen, omdat ze bang zijn voor represailles van hun familie. Dat komt voort uit het toenemend geweld tegen christenen en het weduwenhuis is nu eenmaal een christelijke instelling. Om deze reden zijn twee weduwen al na drie maanden teruggegaan naar hun familie. Mijn inschatting is dat het weduwenhuis op niet al te lange termijn overbodig wordt omdat er geen nieuwe weduwen meer komen. En hoewel het pijn in mijn hart doet om te zien dat zo'n mooi project als het weduwenhuis langzaam steeds kleiner wordt, is het ook goed dat de

weduwen door hun eigen familie worden opgevangen en een weduwenhuis straks overbodig is geworden. Uiteindelijk is het doel van GNFM om hulp te bieden zolang en daar waar dat nodig is. Toen Wim en Nelly het weduwenhuis begonnen was het heel nodig.

Ziek

Pastor Peter is de hele dag al niet lekker en vanavond heeft hij de dokter laten komen. De dokter heeft hem een antibioticum injectie gegeven en een kuurtje. Morgen zal de dokter hem verder onderzoeken en zijn fysieke conditie vaststellen, dit omdat er nog best wel veel op het reisprogramma staat. Morgen blijft pastor Peter in ieder geval in bed en ga ik met Pria (Rachel) over de twee slum care projecten, het AHT project en een bezoek aan de slums praten.

Maandag 24 september 2018

Pastor Peter voelt zich een stuk beter dan gisteren. Hij had gisteren best wel flinke koorts, maar na een stevige antibioticakuur van de Indiase dokter zie ik flinke verbetering.

Vanmorgen ben ik door Rachel en haar schoonouders opgehaald om de projecten in de bergen van Tamil Nadu en Keralla te bezoeken. In dit berggebied wonen de oorspronkelijke bewoners, de hilltribes ofwel heuvelstammen. Ze leven tamelijk geïsoleerd in de bergen. Zij voelen zich geen onderdeel van de Indiase samenleving en worden ook niet echt geaccepteerd. Er zijn wel overheidsschooltjes, maar het onderwijs is op een heel laag niveau. Er is veel drugs- en alcohol verslaving. De mensen zijn kwetsbaar en hebben een laag zelfbeeld.

Anaikatti

foto 44 begroeting met slingers

Anaikatti is het laatste dorp dat nog bereikbaar over de gewone weg. Daarna zijn de wegen niet meer dan een karrespoor. Het dorp ligt ongeveer 25 kilometer van Coimbatore. De chauffeur is een vriend van de man van Rachel. Hij is professioneel fotograaf. Eerder heeft hij ook een filmpje voor GNFM gemaakt over dit project. De schoonouders van Rachel zijn samen met Rachel de drijvende kracht

achter het scholingsproject. De eerste stop is het opleidingsgebouw in Anaikatti. De studenten kunnen hier verschillende cursussen volgen om zo een beroep te leren. Ik wordt door het hoofd van het opleidingscentrum, de leraren en de

studenten verwelkomt met slingers. Als eerste krijg ik uitleg over de computercursus. Daar zijn ze erg trots op. De studenten laten voorbeelden zien van de basisopleiding met onder andere de boekhoudsoftware (Tally Accounts) en de Desktop Publishing (DTP). Hiermee kunnen ze aan de slag in het bedrijfsleven. Verder laten de studenten zien hoe mobiele

foto 47 bridel design

telefoons worden gerepareerd. Eenvoudige reparaties wel te verstaan. Zelfs het schermje kunnen ze vervangen, waardoor het mobieltje er weer als nieuw uitziet. De studenten die voor het vak van kleermaker leren, laten zien hoe ze modeltekeningen maken en ook showen ze me kledingstukken die ze gemaakt hebben. Een hele mooie cursus is de cursus over elektriciteit. De studenten leren daar om best wel ingewikkelde

schakelingen maken. Ook wordt aan hen geleerd de tekeningen van verschillende elektrische schema's te lezen. De opleiding voor catering leidt op tot een gecertificeerd diploma en met dit diploma kan je een baan in een hotel vinden. Het eten dat ze maakten is echt Indiaas: hete rijst, biryani met kip en salade. Als laatste noem ik de opleiding tot schoonheidsspecialiste, waarin de studenten verschillende vaardigheden krijgen aangeleerd: haar knippen, opmaken, henna prints aanbrengen, huid bleken en nagel verzorging. De studenten laten me zien hoe je met henna een bruid versiert.

De leraren hebben hun eigen lesmateriaal gemaakt en zijn erg gemotiveerd. Omdat ik kom zijn de leerlingen allemaal prachtig aangekleed en heel erg zenuwachtig. Met veel enthousiasme en trots laten ze mij met praktijkvoorbeelden zien wat ze allemaal kunnen. De catering draait op volle toeren om voor ons een diner te maken. Ze dragen allemaal kapjes en plastic handschoenen. Het ziet er professioneel uit.

Aansluitend hebben we nog twee overheidsscholen bezocht. Ik schrijf scholen, maar het is niet meer dan een vrijstaande ruimte met een schuin, betonnen dak, waar schoolbanken en een paar houten bankjes staan. Er is een leraar aanwezig, de mensen zijn vrij om te komen en te gaan. Meestal komen ze na het werk om te leren lezen, schrijven en rekenen.

Varagambadi en Panapaly les op locatie

In de middag bezoeken we twee andere dorpjes om daar een kijkje te nemen bij de lokale afdelingen van het ARCC project. Niet iedereen kan naar het leercentrum in Anaikatti komen, daarom is het Anaikatti Rural Community College (ARCC) samen met GNFM ook een mobiele opleiding begonnen. De leerkrachten komen "aan huis", zodat ook deze mensen een kans krijgen om een vak te leren. De trainingen zijn in de avond, na het werk. Eerst zijn we naar het dorpje Varagambadi gegaan, zo'n 30 minuten rijden van Anaikatty. Mevrouw Chitra geeft

daar de trainingen. Daarna rijden we door naar Panapaly, waar Palanisamy en Nagaraj trainers zijn. Beide dorpjes liggen in Sholayur, Kerala. Mede dankzij hun opleiding hebben de mensen in deze dorpjes werk. Voor het salaris dat ze daarmee verdienen komen wij in Nederland niet eens ons bed uit: 300 roepies per dag, omgerekend €3,56. Zelf zijn ze trots dat ze een inkomen verdienen. Nagaraj vertelde dat zijn vriend Rajesh dankzij de opleiding een goede baan heeft gekregen als assistent boekhouder. Op beide locaties is het hele dorp uitgelopen om mij te zien. De mensen zijn vriendelijk, enthousiast en heel verlegen.

Kondanur Pudur

Op de terugweg stoppen we in het dorpje Kondanur Pudur. In dit dorpje worden we onthaald door een delegatie van het dorp, begeleid door trommelaars. We hebben daar in het trainingscentrum de nieuwe naaimachines bekeken en de kleding die ze ermee maken. Op dit moment volgen 15 vrouwen de opleiding. Het zijn zware machines die ook met de hand kunnen, omdat de stroom best wel vaak uitvalt. Twee van deze machines zijn door GNFM geschonken. Daarna was er een groot feest met traditionele dansen, trommelmuziek en zang. Geweldig om zo iets mee te maken. Het programma duurt best wel lang en is nog niet afgelopen als het begint te regenen. Dat is voor Rachel het sein om weg te gaan. Bij de auto is het een emotioneel afscheid. De mensen huilen bijna. Zo erg vinden ze dat we weggaan en zo blij zijn ze dat we ze bezocht hebben.

foto 48 en 49 Kondanur Pudur

De schoonouders van Rachel zijn dagelijks hier aan het werk. Haar schoonvader doet de administratie en verantwoording en haar schoonmoeder geeft les in social behaviour en coping. Om zo de mensen te leren omgaan met de moderne Indiase maatschappij. Bovendien is de schoonmoeder de vertrouwens persoon van de leerlingen. Als er ruimte is wordt er ook over het evangelie gesproken. Als er geen ruimte is niet. Marian had eerder al met Rachel gesproken over dit project en was geroerd door de wilskracht en motivatie om deze oorspronkelijke bewoners een doel te geven door hun een vak te leren en zo hun familie te kunnen onderhouden. Ik heb nu met eigen ogen kunnen zien hoe belangrijk dit project is. Het geeft de mensen eigenwaarde. Het geeft ze weer perspectief in het leven. Heel veel leerlingen lukt het met het diploma een baan te vinden. Met dit project maken we een deel van het onrecht dat deze mensen wordt aangedaan weer goed.

Dinsdag 25 september 2018

Vanochtend in gesprek met pastor Peter vertelde hij me wat de weduwen naast nieuw

ondergoed en de picknick nog meer nodig hebben. Zij willen voor de nacht graag een klein thermosflesje op hun nachtkastje, zodat ze, als ze s 'nachts wakker worden, een slokje warm water kunnen drinken. Verder hebben ze een zaklamp en nog wat keukengerei nodig. Als onderdeel van een jarenlange traditie van een cadeau bij het bezoek van GNFM wil ik de weduwen deze kleinigheden niet onthouden.

Sister Joy

Vandaag ben ik alleen met een chauffeur naar sister Joy gereden en heb daar de meisjes Bijbelschool bezocht. De leerlingen hebben we allemaal bij elkaar gezet, waarna ik hun de ervaringen in de Himalaya heb verteld. Vervolgens hebben we leuke gesprekken gehad en natuurlijk veel gelachen.

Opeens komt een meisje naar voren en vraagt mij om gebed. Over het algemeen vertellen ze dan waarvoor je moet bidden. Dit meisje vertelde dat niet en ik heb het ook niet gevraagd. Ik begin te bidden en meteen begrijp ik dat hier heel veel aan de hand is. Het meisje begint te huilen. Ik bid voor genezing en ik voel dat problemen in de familie zijn. Zij vraagt in het gebed vergeving voor al haar zonden en samen hebben we de Heer geloofd en geprezen en gedankt voor genezing. Na het gebed hebben we samen gesproken en ze vertelt dat ze geen vader meer heeft en dat haar moeder arm is. Ze maakte zich zorgen om haar broertjes en zusjes. Ik heb haar verteld dat de Heilige Geest de wond van het verlies van haar vader zal genezen. Daarna heb ik les gegeven over de Heilige Geest en dat God altijd met ons wil praten. De Heilige Geest zal ons daarbij begeleiden als wij ons daarvoor openstellen. We moeten leren luisteren naar de Heilige Geest, niet twijfelen en nooit opgeven. De ochtend is afgesloten met een geweldige fellowship.

foto 49, 50, 51 en 52 Bijbelschool van sister Joy

Antibioticum voor pastor Peter

's Middags ben ik naar de kerk van pastor David Prakasam in Coimbatore gegaan, omdat ik een afspraak met Rachel had. Zij werkt voor pastor David. Ik heb met haar het bezoek aan de

heuvelstammen geëvalueerd. Later die dag ben ik uitgenodigd, samen met pastor Peter bij pastor John-Peter en zijn familie. Het is gezellig om samen met de familie te eten en te praten. Omdat we morgen naar Hisar gaan, hebben we het niet zo laat gemaakt. Pastor Peter is nog even bij de dokter langs geweest en deze heeft hem nog een extra kuurtje antibioticum gegeven. Al met al is het toch nog een lange dag geworden.

Woensdag 26 september 2018

Vandaag reizen we naar Hisar naar de Bijbelschool van pastor Devan Anbukan. Maar eerst gaan we naar de burial grounds (begraafplaats).

Burial grounds

George is daar bezig met het verharden van de weg. Gedurende de regentijd is de weg op het terrein zo glibberig dat de ambulance er niet kan rijden. Zelf vind ik het een armoedige toestand en de begraafplaats heeft eigenlijk een flinke opknapbeurt nodig. Een afscheidingsmuur en nette paden zou al een hele verbetering zijn. Mijn hart is goed genoeg om het te betalen, ik wil het bestuur en de sponsors vragen om hiervoor te bidden.

foto 53, 54 en 55 begraafplaats

Aankomst of vertrek?

We vliegen naar Delhi met Indian Airways. Het is een heel goedkope vlucht, geen thee of koffie, geen lunch. Een echte prijsvechter. Op het vliegveld van Delhi zou pastor Devan ons ophalen om met de Bolero naar Hisar te rijden. Pastor Peter belde hem en pastor Devan staat bij terminal zes. Dus wij naar terminal 6 met onze koffers. Een fors eind lopen van de plaats waar het vliegtuig geland is. Helaas is bij terminal zes geen spoor van pastor Devan te zien. Wel is daar de kruidendokter die ik vorig jaar heb ontmoet op de Bijbelschool en met wie we in de Nano naar de Taj Mahal zijn geweest. Een hartelijk weerzien. Maar nog steeds geen pastor Devan. Na nog een paar keer heen en weer bellen blijkt dat wij bij terminal zes van de aankomsthal staan en pastor Devan bij terminal zes van de vertrekhal. Een klein misverstand met grote gevolgen. Deze twee terminals liggen zo'n 5 km uit elkaar. Pastor Devan komt meteen naar ons toe.

Even een bandje wisselen

Vijftien minuten later belt pastor Devan dat hij tegen een paaltje is gereden, dat de bumper schade heeft en dat de band aan flarden is. Ik denk bij mezelf even een bandje wisselen en klaar, maar zo werkt het niet in India. Iedereen rijdt auto, maar niemand kan een band verwisselen. Er wordt door de mensen zelf nooit aan een auto gesleuteld. Twee uur later is pastor Devan eindelijk bij terminal zes. Ondertussen heeft ook pastor Sam zich bij ons gevoegd. Hij neemt tijdens de reis in Noordoost India de preken voor zijn rekening. De auto is behoorlijk vol. We zitten dicht op elkaar, pastor Devan had ook nog twee studenten in de Bolero. Ook de rit naar Hisar is een avontuur op zich. Vanaf het vliegveld mist pastor Devan de afslag naar de hoofdweg, waardoor we dwars door lokale markten en nauwe straatjes van Delhi en de omliggende dorpjes rijden. Normaalgesproken is dat een leuke rit, maar niet in het donker. Om twee uur 's nachts komen we eindelijk bij de Bijbelschool aan.

Donderdag 27 september 2018

Na een paar uur slaap zijn we opgestaan en heeft Merlin, de vrouw van Devan, ontbijt voor ons gemaakt. Langzaam komt de dag op gang. Om mij heen lopen de leerlingen van de Bijbelschool heen en weer. Hun dag begint al om 5 uur met gebed.

Lesmateriaal

Pastor Devan nodigt mij uit om de syllabus van de school te bekijken. Ik ben verbaast over de hoeveelheid onderwerpen en de diepgang van de lessen. In een jaar tijd moeten de Bijbelschoolstudenten best heel veel leren en de examens liegen er niet om. We hebben hier een goed gesprek over en ik begrijp dat hij dankbaar is dat ik het lesmateriaal heb bekeken. Hij vindt dat er tot nu toe door GNFM weinig belangstelling voor de leerstof is getoond. In het gesprek met pastor Devan heb ik hem gevraagd hoeveel studenten hij tot nu toe heeft opgeleid en hoeveel daarvan een kerkje of huisgroep hebben. 50% van de oud-studenten heeft een bediening, maar dat betekent ook dat 50% iets anders doet. Sinds 2012 zijn 65 mensen opgeleid tot pastor. Een van hen is er overleden. Ik denk dat het een goed idee is om deze 64 pastors bijeen te roepen om ze een discipel training van drie dagen te laten volgen. Dat zouden we in de loop van volgend jaar kunnen doen. We kunnen dan ook niet-IPA pastors uitnodigen. Het uitgangspunt voor de discipeltraining is: wees en discipel en maak discipelen. En dan maakt het niet uit of het om pastors van de IPA gaat, of om andere christelijke leiders. Pastor Devan vindt het een goed idee. Ik heb gezegd dat ik het met het bestuur van GNFM zal bespreken en dat ik van me zal laten horen.

Discipeltraining en discipline

Peter ligt tot de middag in bed omdat hij zich nog steeds niet lekker voelt. Ik heb hem om 14.00 uur toch maar geroepen voor de lunch, omdat hij na de lunch discipeltraining moet geven. Tijdens de discipeltraining is het onrustig. Dat is geheel in overeenstemming met de

Indiase cultuur. Mensen hebben allerlei andere dingen te doen. Ik begrijp er niets van. Ze gaan naar de wc, bellen met de halve wereld, lopen in en uit het zaaltje.

foto 56, 57 en 58 onrustige training in Hisar

Na de theepauze heb ik het woord gevraagd. Ik heb spontaan een les gegeven over discipline. Wat is discipline en waarvoor heb je dat nodig. Voor deze studenten en pastors is mijn verhaal een cultuurschok. Op tijd komen, telefoon uitzetten, niet naar de wc gaan tijdens de les, stil zijn, etc., een totaal andere wereld. Maar het wordt wel geaccepteerd. Daarna heb ik Merlin uitgelegd dat ze niet steeds een meisje uit de les kan halen om iets voor haar te doen. Want ook de meisjes moeten worden getraind in discipelschap en discipline. En dat Merlin duidelijk moet zijn: of het meisje blijft in de les of het meisje blijft in de keuken. Merlin zegt dat het haar spijt en dat ze niet beseft hoe storend het is. Ik ben benieuwd of de studenten morgen op tijd komen.

Vrijdag 28 september 2018

Om 6 uur drinken we (pastor Peter en ik) altijd koffie en dan gaan we anderhalf tot twee uur bidden. Vandaag gaat alles anders. Om 6 uur is er nog niemand wakker. Ook de studenten niet. Ik denk dat we vergeten zijn om te zeggen dat we om 6 uur koffie willen. In het noorden van India werken dingen nu eenmaal anders dan in het zuiden. Het beste is om iedere avond even te zeggen tegen de gastvrouw wat je wilt. Het is helaas ook geen optie om zelf koffie te zetten, want dan beledig je de gastvrouw en gastheer.

Een kwestie van aanpassen

Er is geen warm water om je te wassen. De ketel is defect. Pastor Devan legt uit dat in Hisar niemand in de zomer zich met warm water wast en hij gaat ervan uit dat mensen uit Europa dat ook doen. Mij maakt het niet uit. Ook op de eerdere reizen door India waste ik me de meeste keren met koud water, en een maar enkele keer met warm water. Pastor Peter ergert zich wel en vertelt me dat hij voor aanvang van de reis per telefoon probeert al dit soort dingen te regelen. Als ik hem zo opgewonden zie, kan ik niets anders zeggen dan: "Peter, we have to adjust. This is India". Verder gaat het gesmeerd.

Discipeltraining en Bijbels

Gisteren hebben we eerst de aanbidding gedaan en s 'middags de discipeltraining. Vandaag draaien we het om omdat de concentratie in de ochtend nu eenmaal hoger is dan in de middag. We kunnen pas om half elf beginnen, omdat de mensen later binnenkomen dan gepland. Overigens is het qua aandacht een enorme verbetering. Niemand gaat van zijn plaats tijdens de training. Er wordt goed meegedaan en opgelet. Na de training heb ik iedereen bedankt voor de aandacht en hen een compliment gegeven. En ik heb nog een keer verteld waarom discipline belangrijk is. Gisteren heb ik de aardse argumenten gebruikt. Vandaag gebruik ik de spirituele argumenten en leg de nadruk op het feit dat we heilig zijn en dat we hemelburgers zijn en dat in het hemelrijk orde is in de dingen. En daar hoort discipline bij. Dat van de orde in de hemel heb ik geleerd tijdens de Hebreeuwse lessen van dominee van Rooijen in Delft.

foto 59 Het kan wel: discipline

foto 60, 61, 62 en 63 uitdelen van de Bijbels aan de studenten en aan pastor Devan

De ochtend sluiten we af met het uitdelen van de Bijbels in hun eigen dialect.

Siësta

De hitte is verlamdend. Vandaag is het volgens pastor Devan ongeveer 35 graden. Na de lunch doen we het heel rustig aan. Een beetje op bed liggen met de ventilator aan. Kopje koffie drinken. Een praatje maken. Eigenlijk gewoon niets doen. En hoewel de regentijd op zijn eind loopt heb ik hier in Hisar nog geen druppel regen gezien. Het is wel heel vochtig. Alles is klam, je kleding, de krant, alles wat je aanraakt. De mensen zijn het gewend, maar ik vind het maar plakkerig weer. De band van de jeep kan pas morgenochtend om 10 uur vervangen worden. Maar omdat we al om 7 uur weg moeten gaan we zonder reservewiel op pad. Volgende week dinsdag of woensdag, als alles volgens plan loopt, zal de chauffeur de wagen terugbrengen naar Hisar.

foto 64 en 65 Hisar, Haryana zinderend heet

Sikh, Sikkhi, discipel

Vanavond hebben we een bijeenkomst in de buurt op het dakterras van een huis in een Sikh dorp met een heel herkenbare bouwstijl. Het sikhisme (in het Punjabi: ਸਿੱਖੀ Sikkhi) is een monotheïstische godsdienst die in het begin van de 16e eeuw ontstond in noordelijk India. Het is een onafhankelijk geloof met een eigen religieuze identiteit. De meeste aanhangers wonen in de Indiase deelstaat Punjab; hier wonen ongeveer 21 miljoen Sikhs. Het woord Sikh is afgeleid van het woord sikkha uit het Pali of śiṣya uit het Sanskriet en betekent discipel. Het dorpje is qua bouwstijl typisch voor Punjab, alleen ligt dit dorp in Haryana. We staan op een heuveltje als Pastor Devan me het dorpje laat zien en hoewel het schemerig is, krijg toch ik een goed beeld van het leven in zo'n dorp. Beneden zie ik een grote betegelde, ommuurde plaats, waar wel 60 mensen kunnen eten. Er is een grote buitenkeuken, waar een aantal vrouwen op grote vuren roti en chapatie aan het voorbereiden zijn. Ik hoor gebeden uit een grote luidspreker komen, die over het hele dorpje galmt. Ik vraag pastor Devan of hier zoveel moslims wonen. Pastor Devan zegt dat het geen Moslims zijn, maar Sikhs, die vanaf hun gurdwara (gebedshuis) voorlezen wat hun goeroes geschreven hebben. Dit gebruik is bedacht om de islam te bestrijden. Op een zeker moment komt het sein dat de dienst begint. We moeten een stukje naar boven lopen. Pastor Devan heeft gezorgd dat alles er is. Versterker, microfoons, muziekinstrumenten, etc. Het is een druk bezochte bijeenkomst, waar 15 mensen tot geloof zijn gekomen. Beneden op de ommuurde plaats hebben we groot feest gevierd met eten en drinken onder de sterrenhemel. Ik zit nu op de bank in de kerkzaal van pastor Devan na te genieten en ga Marian bellen.

Zaterdag 29 september 2018

In tegenstelling tot de andere dagen hebben we vanochtend weinig vertraging en gaan we na de koffie en een omelet vrijwel meteen op pad. Vandaag gaan we eerst naar Abohar in de staat Punjab, daarna reizen we door naar Chandigarh, naar de plaats waar pastor Edward woont en zijn kerk heeft. We gaan met de Bolero van pastor Devan. Pastor Edward is onze chauffeur en pastor Sam zal ook in Punjab preken. Pastor Devan en een student gaan het eerste stuk met ons mee. Na Abohar zullen zij terugkeren. Onderweg zijn de wegen redelijk goed, maar toch blijft het een vreemde gewaarwording dat het lijkt alsof we waanzinnig hard rijden, terwijl we niet boven de honderd kilometer per uur uitkomen. Ondertussen werkt de airco niet meer en is het bloedheet in de auto. Straks zullen we een garage opzoeken, maar eerst willen we naar de bijeenkomst.

Abohar

In Abohar zijn we gevraagd om de huisgroep, die daar gestart is door een oud-student van de Bijbelschool te bezoeken om daar een explosieve groei te bewerkstelligen. Doordat deze

student onze komst luid en duidelijk heeft aankondigt zijn de mensen nieuwsgierig. Het is een ongerept gebied voor evangelisatie. De studenten van de Bijbelschool worden naar onbereikbare gebieden gezonden.

foto 66, 67 en 68 Abohar, Punjab

We komen terecht in een typisch dorpje voor Punjab. Er hangt een zeer penetrante mestgeur. De straatjes zijn smal, niet verhard en met veel kuilen en bobbels. Naast bijna ieder huisje is een mestvaalt. De mest wordt zorgvuldig gedroogd

en wordt in de winter gebruikt als brandstof. Het gebied heeft een hard klimaat. s 'zomers kan de temperatuur oplopen tot ruim 50 graden Celsius en s' winters kan het flink vriezen.

Huisgroep

*foto 68, 69 en 70
huisgroep Abohar, Punjab*

De huisgroep is zoals de naam al zegt in een huis. De woonkamer zit vol met mensen en wij worden in een zijkamertje gezet om te wachten tot de aanbidding geëindigd was. Wij hebben een kleine dienst gehouden. Pastor Devan, pastor Sam en pastor Peter hebben geprekeerd en gebeden. Na de dienst willen 10 mensen zich laten dopen. De pastor van de huisgroep vertelt later dat op zondag soms maar drie mensen komen. Wij verwachten dat deze huisgroep zal groeien. Tot dat moment heb ik weinig te doen, ik hoef alleen aanwezig te zijn. Opeens staat een vrouw voor me met een jongetje dat niet meer kan praten. Zij vraagt of ik voor hem wil bidden. Ik kijk het ventje aan en mijn hart breekt. Wat een lief kereltje. Zijn moeder heeft hem op de arm en als ik dichtbij kom wil hij me aanraken. De moeder haalt het handje weg, waarschijnlijk denkt ze dat hij mijn bril wil pakken. Ik pak zijn handje en laat hem aan mijn gezicht voelen. Tegelijkertijd voel ik aan zijn gezichtje en ik wrijf over zijn wangetje. Beiden moeten we lachen. Het lijkt of er een intens contact is. Ik heb alle pastors gevraagd om mee te bidden. We hebben heel lang en krachtig voor dit kereltje gebeden. Ik heb gezegd dat ik hem iedere avond in gebed zal brengen.

God geneest.

Nog steeds geen airco

Vanaf Abohar is het zo'n 300 km naar Chandigarh. De hele reis duurt zo'n 6,5 uur. Het landschap is heel mooi en vlak. Van tijd tot tijd duikt er een dorpje op met meestal een typisch Sikh gebedshuis, witte gebouwtjes met torentjes met ronde bolvormige daken, die in een puntje uitlopen. Net zoals het Kremlin, maar dan in het wit. Ook zag ik onderweg hier en daar resorts voor toeristen.

foto 71 en 72 onderweg naar Chandigarh

Via internet hebben we een grote Mahindra garage gevonden om de airco te laten repareren. Wij ernaar toe. We worden netjes geholpen, krijgen thee en een plaats in een door een airco gekoelde ruimte. Na een uur komt de eigenaar van de garage ons vertellen dat het een langdurige reparatie zal worden, want er is iets met het elektrisch gedeelte. Wij willen hier niet op wachten en rijden zonder airco verder.

Aan het eind van de middag zien we de zon langzaam zakken. Het licht wordt minder en het landschap kleurt oranje-rood. Door de lage zonnestand lijkt het alsof er een zaklamp op de verkeersborden schijnt. Afkoelen doet het niet. In Chandigarh logeren we in een hotel en waarschijnlijk verblijven we hier een paar dagen. Maar hier weet je dat nooit.

Zondag 30 september 2018

Het hotel waar we logeren is tamelijk luxe, en er is warm water. Heerlijk na al die emmers koud water. Mijn witte overhemd heb ik in Hisar laten wassen en is nu niet wit meer. Wel leuk die spontane veranderingen. Vanochtend kunnen we het wat rustiger aandoen. We gaan pas om 10.00 weg. Overigens ligt het hotel waar we verblijven niet Chandigarh, maar in Panchkula een stadje in de buurt van Chandigarh.

Brian Andersen ontvangt ons allerhartelijkst. Pastor Peter is door hem uitgenodigd om in de kerk van "Light of the world" te preken. Deze pastor is trainer bij "Vision of India" en heeft meerdere kerken gesticht. Normaal betaald een kerk aan een pastor die komt preken een geldbedrag, maar omdat het voor veel kerken een hoop geld is, worden er maar weinig mensen uitgenodigd om te spreken. Pastor Peter wil graag in veel kerken in Noord-India zijn discipelboodschap brengen, dus zegt hij vooraf dat het hem niet gaat om het geld maar om het Woord. Of met pastor Anthony te spreken: "gratis gekregen, gratis gegeven". Dat geld ook voor mij, als ik straks terug ben in Nederland wil ik graag vertellen over wat de reis en het geloof mij gebracht heeft in India.

De mensen in deze kerk weten wat plezier hebben in het geloof is. Er wordt uit volle borst gezongen. De aanbidding is eerlijk en oprecht. Een gejuich gaat op als pastor Peter het woord krijgt. Veel mensen kennen hem van de vorige keer. De mensen hangen aan zijn lippen. Nou, en die zijn groot! Nu weet ik hoe dat komt. Aan het eind wordt gevraagd of we voor de mensen wilden bidden. De rij is lang. Buiten is het ondertussen te warm om wat te doen. We blijven binnen tot de avond.

Rockgarden

Vanavond heeft pastor Edward ons opgehaald en ons naar "Rockgarden" gebracht. Het is een enorme oppervlakte, waar paden, pleinen, gangen en dergelijke zijn gecreëerd. Op elk plein is er wat te zien. Beelden van dieren, poppen, mensen, teveel om op te noemen. Alles is gemaakt van klei en met mozaïek afgewerkt. Je loopt door gangen met in de hoogte al deze beelden. Om echt alles te zien heb je wel een hele dag nodig. In het centrum is een groot amfibietheater gebouwd met een prachtige zuilengalerij. De stad is erg indrukwekkend. Daarna gaan we terug naar het hotel, wat nog een flinke afstand is.

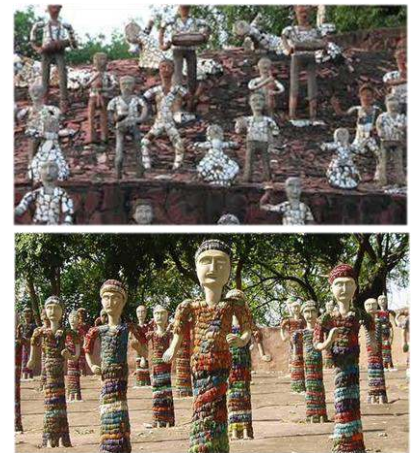

foto 73 en 74 Rockgarden

Maandag 1 oktober 2018

Maandag is een uitslaap dag voor pastor Peter en dat ben ik helemaal vergeten. Dus wek ik hem met mijn gebruikelijke enthousiasme om zes uur in de ochtend voor ons dagelijks gebed. Pastor Peter blijft heel erg rustig en zegt dat hij nog even wil slapen. Ik denk dat als een ander pastor Peter wakker gemaakt zou hebben op zijn vrije dag, hij helemaal uit zijn dak zou gaan.

Figuur 3 Chandagarh

Chandagarh, discipeltraining bij pastor Edward

Om elf uur rijden we naar de kerk van pastor Edward in Chandagarh om discipeltraining te geven. De bijeenkomst bij pastor Edward verloopt op rolletjes. Onder de gelovigen zijn ook een aantal pastors uit de buurt. De onderwerpen zijn goed te volgen en sluiten aan bij het dagelijkse leven in India. De mensen voelen zich gehoord en bevestigd. Na afloop wordt voor de maaltijd gezorgd. Bij de voorbereiding

van deze bijeenkomsten vragen we aan de pastors om dit te organiseren, ze krijgen daar geld voor van Good News Friend Ministries, meestal voor 150 tot 200 mensen. Bij de maaltijd zitten ook eiwitten in de vorm van kippenvlees of ei, deze arme mensen kunnen zich dat normaalgesproken niet veroorloven.

Het kindertehuis in Ambala

Daarna reizen we door naar Ambala, zo'n 47 kilometer van Chandigarh, naar het "Bethel children home Ambala". Dit kindertehuis is 20 jaar geleden gebouwd door onze Zweedse zusterorganisatie. Zij onderhouden ook het pand en dat gebeurt, goed. De pastor heet Joginder Peun en zorgt samen met zijn vrouw al vanaf het begin voor de kinderen. Het is een mooi aangelegd geheel. Prachtige kort gemaaide grasvelden. Kleine huisjes, waar per huisje 6 kinderen kunnen wonen. Verder is er een eetzaal met een grote keuken en een pantry, een studieruimte met computers en een grote woning voor de pastor en zijn vrouw. Het geheel doet Engels aan.

Foto 75, 76, 77 en 78 Bethel children home Ambala

Tot voor kort waren hier zo'n 45 kinderen, maar door de tegenwerking vanuit het dorp en de vele eisen van de overheid zijn er nu nog 5 meisjes. Pastor Joginder vertelt dat vorige week tot drie keer toe mensen aan zijn deur zijn geweest om hem te zeggen dat hij het kindertehuis moet sluiten. Hij zou de kinderen op het verkeerde pad brengen. De hetze tegen christelijke kindertehuizen is wijd verbreid in India. Tweeëneenhalf jaar geleden hebben we bij pastor Raja in Peryampatti hetzelfde gezien. Waarschijnlijk wordt ook dit kindertehuis binnenkort gesloten. De Zweden hebben al toestemming gegeven voor de verkoop van de grond en de gebouwen. Ik bid dat de meisjes op een goede en veilige plek komen, als ze weer teruggaan naar hun familie.

Foto 79 en 80 kleding kopen op de markt in Ambala

Op de markt

Ambala is bekend om zijn kledingmarkt. Er zijn tussen de 900 en 1.000 winkeltjes en kraampjes. Ik koop twee broeken voor 600 rupee per stuk. Pastor Peter vindt het mooie broeken, beter dan de spijkerbroeken die ik uit Holland mee heb genomen. Thryphena, de dochter van pastor Peter, en haar man Joshua weten me

later te vertellen dat het broeken voor oude mannen zijn. Mij maakt het niets uit, ze zitten lekker en dat voor maar 7 euro per stuk.

Dinsdag 2 oktober 2018

Het hotel bevalt me wel. Het bed is zacht en de douche is warm. Ik heb vannacht licht geslapen en vreemde dromen gehad. Ik ga ze snel vergeten. Om zes uur drinken pastor Peter en ik koffie, die we zelf op de kamer maken en hebben daarna stille tijd.

Ludhiana

Om negen uur gaan we op weg naar Ludhiana, op ruim drie uur rijden van Chandigarh.

foto 81 is dit de snelweg?

Het is verschrikkelijk warm en de airco doet het nog steeds niet. We zitten met z'n zessen in de auto omdat pastor Edward drie mensen van zijn kerk heeft meegenomen. We gaan naar een grote pastors- en leidersbijeenkomst. Alle pastors en leiders van de IPA Noord-India komen vandaag bij elkaar voor de discipeltraining.

Figuur 4 Ludhiana

foto 82 en dit ook?

Weg, snelweg, modderweg

Het zweet loopt tappelings langs mijn rug, maar de stemming is optimaal. Ik krijg even het gevoel dat we op schoolreis zijn. We zingen wat af en het maakt niet uit dat we elkaars taal niet verstaan. Het eerste stuk is een brede snelweg, helaas zitten in het asfalt veel kapotte stukken. De chauffeur ontwijkt zorgvuldig alle gaten, maar veel harder dan 80 kilometer per uur kunnen we niet rijden. Niet alleen vanwege de gaten in de weg, maar vooral ook vanwege alles wat op de weg rijdt of loopt! Motoren, scooters, fietsen, voetgangers en afgeladen vrachtwagens vol met mensen. En auto's natuurlijk. Ongelooflijk, dat kan alleen in India. Omdat er geen regels zijn over het gebruik van de weg, moeten we steeds afremmen om niets te raken. Fietsers en voetgangers steken over zonder te kijken. Het laatste stuk naar Ludhiana, toch een stad met ca. 2 miljoen inwoners, kunnen we niet harder dan 40 kilometer per uur rijden, het asfalt is verdwenen en het is nu alleen nog maar een modderweg. En omdat de weg volkomen droog is, hangen er enorme stofwolken boven de weg. We reizen en passant door vier staten: Chandigarh, Punjab, Haryana en Himachal Pradesh.

Altijd fijn om over GNFM te vertellen

De bijeenkomst is een groot succes. Normaal gesproken houd ik een korte presentatie over wat GNFM doet in India en Nepal en vertel ik over onze projecten. Vandaag heb ik er zin in, ik ben heel lang aan het woord met heel veel halleluja en "praise the Lord". Pastor Peter houdt een vurig pleidooi over het belang van discipelschap en geeft daarbij veel uitleg over de werkwijze. Pastor Sam, die ondertussen een goede vriend is geworden, brengt het woord van de Heer.

foto 83 altijd plezier

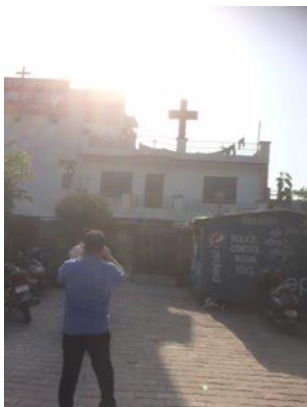

foto 84 gedenkteken voor de vermoorde pastor

En in gebed voor bescherming tegen de vervolging

Aansluitend gaan we naar de plaats waar zes maanden geleden een pastor van de IPA op klaarlichte dag is neergeschoten. Op de plek is een kruis opgericht. Als een statement voor de omgeving. Met zijn zessen bidden we voor de mensen in deze omgeving. Voor bescherming van de christenen en voor vergeving van iedereen die hen kwaad wil doen. Aan de lopende band worden christenen hier bedreigd en gemolesteerd.

foto 85 en 86 geboortehuis van Sadhu Sunder Singh

Sadhu Sunder Singh en een oplichter

Op de terugweg naar Chandagarh houden we een korte stop bij het geboortehuis van Sadhu Sunder Singh. Ik had nog nooit van hem gehoord, maar in India is hij voor de christenen een held. Sadhu Sunder Singh komt uit een welgestelde familie. Hij is geboren in 1889 en vermoedelijk gestorven in 1929 op een tocht in de Himalaya. Zijn vader was een sikh, zijn moeder een hindoe. Na zijn bekering is hij zonder een cent op zak en op blote voeten door India getrokken om het evangelie te verkondigen. Ook is hij meerdere keren de Himalaya in gegaan om vandaaruit zendingswerk in Tibet te doen. De beheerder van de kerk van Sadhu Sunder Singh vertelt het levensverhaal van deze man op een aangrijpende manier. Ook vertelt hij over de aardbeving waardoor het woonhuis van Sadhu Sunder Singh gedeeltelijk is ingestort. De beheerder wil het woonhuis graag weer in de oorspronkelijke staat brengen en heeft daarom veel materiaal van het oude huis bewaard.

Ik raak helemaal enthousiast van zijn verhalen en zeg hem dat ik met het bestuur van GNFM wil praten voor de mogelijkheid om een kleine bijdrage in de bouwkosten te geven. Terug in de auto vertellen alle pastors mij dat Indiërs goed zijn in tranentrekkende verhalen en ik eerst

moet checken bij pastor Peter of een verhaal waar is of niet. Deze beheerder heeft al van heel veel kerken en pastors geld gekregen voor de herbouw van het woonhuis van Sadhu Sunder Singh. En tot nu toe is er nog geen cent aan de restauratie uitgegeven. Geweldig dat er zulke goede mensen om mij heen zijn en mij van domme dingen weerhouden.

Woensdag 3 oktober 2018

We zijn met de hele ploeg vroeg op weg naar Nalagarh. Nalagarh ligt ongeveer 60 kilometer van ons hotel vandaan. Het eerste stuk rijden we richting China, over de Himalaya road, een tolweg. De wegen zijn behoorlijk goed, de natuur is mooi, maar na ieder mooi stuk zie ik toch weer die alles overheersende armoede.

Nalagarh

Na enig zoeken vinden we de afslag naar Nalagarh en gaan we de bergen in. Hoog boven de stad ligt het kerkje waar we de bijeenkomst hebben. Er zijn maar weinig mensen in de kerk. Angst voor repressie en klappen maakt dat ze niet zijn gekomen. Himachal Pradesh is erg anti christelijk. Evangeliseren gaat in dit onherbergzame gebied heel moeizaam en is zeker niet zonder risico. Een doopdienst houden levert gegarandeerd gevangenisstraf of erger op.

foto 87, 88, 89 en 90 via de tolweg en tenslotte een karrespoor naar het kerkje in Nalagarh

Er zijn binnen misschien 20 mensen. Dat maakt het des te belangrijker dat we zijn gekomen om deze pastor en zijn gemeente te bemoedigen en voor hen bidden. Vandaag geen discipel training, de bijeenkomst is te emotioneel. Er zijn in dit gebied veel incidenten geweest, waardoor deze mensen bang en ontmoedigd zijn. We bidden en spreken onze hoop en geloof uit. Pastor Sam en pastor Peter preken over bemoediging en kracht. Na de dienst eten we mee met de armenmaaltijd. Tijdens de terugreis zijn we allemaal stil. Wat een verschil met gisteren!

Donderdag 4 oktober 2018

Vandaag gaan we met de trein naar Delhi en nemen dan het vliegtuig naar Coimbatore, waar we met de auto worden opgehaald om verder reizen naar Kovaipadur, naar het huis van pastor Peter. Maar voordat we vertrekken brengen we eerst nog een bezoek aan de cactus tuinen van Chandigarh. Het is bijzonder mooi om al die verschillende cactussen te zien.

foto 91, 92, 93 en 94 de cactustuinen in Chandigarh, pastor Peter en pastor Edward gebroederlijk naast elkaar

Alle afscheid is moeilijk

Pastor Edward brengt ons naar het station. Normaal rijdt hij als een dolle, maar vandaag rijdt hij rustig. Volgens pastor Peter komt dat omdat hij een beetje verdrietig is omdat we afscheid van hem nemen. Keer op keer zegt hij dat hij ons, maar vooral het werken in een team gaat missen. En niet te vergeten het plezier wat we met elkaar hebben gehad. Maar ja, het is niet anders, pastor Peter en ik moeten verder.

Met de trein en de metro

Pastor Edward draagt onze koffers de trein in en brengt ons naar onze plaats. Deze trein is behoorlijk schoon afgezien van de urine lucht, die altijd in treinen in India schijnt te hangen. Pastor Peter ruikt het niet. Volgens hem omdat dit nu eenmaal de geur van een trein is. Hij weet niet beter of alle treinen ruiken zo. In Delhi nemen we de metro van het station naar het vliegveld. Ik verbaas me dat in een stad waar zoveel armoede is, een hypermoderne metro rijdt. Ik kan nog steeds niet wennen aan de grote verschillen tussen arm en rijk. De metro brengt ons direct naar het vliegveld, waar we tijd hebben om iets te drinken, voordat we naar Coimbatore vliegen. Na een vlucht van drie uur worden we opgehaald door Andrew (de man van Punita), die ons naar het huis van pastor Peter brengt. Het is middernacht en wil ik slapen.

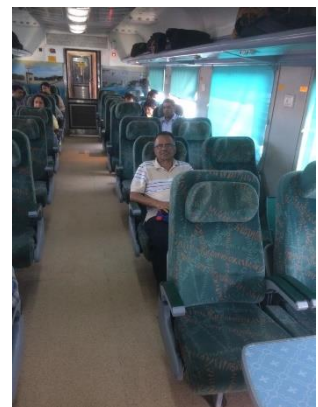

foto 95 een luxe trein in India!

Saillant detail: in het noorden hebben we het verschrikkelijk warm gehad, terwijl het hier in Tamil Nadu enorm heeft geregend. Het hele terrein bij pastor Peter staat onder water.

Vrijdag 5 oktober 2018

Zojuist heb ik een vergadering van de staf van pastor Peter bijgewoond. Hij heeft me gevraagd enige woorden te spreken over discipline. Ik heb het dicht bij huis gehouden en mijn verhaal gebaseerd op wat ik ervaar in India.

foto 96 en 97 Arent en discipline?

Discipline, ook voor de leiders in de kerk

India is een land dat sterk aan verandering onderhevig is. Ieder jaar zie ik andere dingen en wordt het steeds meer een westers land. Meer en nieuwere auto's dan het jaar daarvoor. Een super moderne metro in Delhi. McDonalds, Kentucky Fried Chicken, hypermoderne winkelcentra met alle wereldmerken die je maar kunt bedenken. En nog steeds die extreme armoede naast extreme rijkdom. Bij ons begon deze welvaart in de jaren 50-60, maar de ontwikkeling ging relatief langzaam. We hebben veel meer tijd gehad om aan de veranderingen te wennen. Er was geen mobiel of internet, de tv was net in opkomst. De veranderingen in India zijn bijna van de een op de andere dag. Ineens kun je hier moderne auto's kopen, een mobieltje, social media, etc. Dat vraagt van de mensen een enorme aanpassing. Het is leuk dat je misschien een

koelkast of auto kan kopen, maar je moet het wel kunnen betalen. Of afbetalen. Daar heb je discipline voor nodig. Je kunt nooit alles kopen wat je wil en hoe ga je daar mee om. Kan je planmatig werken, hoe ga je om met afgunst of jalousie. Leiders in een kerk hebben daarin een voorbeeldfunctie. Door het goede voorbeeld te geven, laten ze de mensen zien hoe het ook kan. Leiders in de kerk kunnen mensen die in betalingsmoeilijkheden zijn gekomen leren om te gaan met een huishoudboekje. Zo zijn er legio mogelijkheden om gedisciplineerd en verstandig met al die veranderingen om te gaan. Dit is wat ik die ochtend vertel en hoe ik er over denk. Of de staf iets begrijpt van wat ik vertel weet ik niet, maar ze luisteren wel aandachtig.

Geen bezoek aan de slums

Pastor Peter gaat in zijn kantoor aan de slag, ik doe even niets. Het geplande bezoek aan de slums gaat niet door. Punita, die de maandelijkse voedselpakketten uitdeelt komt dit mij vertellen. Er is op dit moment enige beroering over een preek van een pastor die zegt dat er gebeden moet worden dat alle demonen uit India verdreven worden. De pastor heeft dit op een besloten bijeenkomst gezegd, maar iemand heeft dit gefilmd en op internet gezet. Omdat ik als blanke opval in deze omgeving en iedereen weet dat ik bij pastor Peter logeer, kan ik als buitenlandse christen de slums niet in. En dat er veel organisaties in de slums van

Bangalore onderzoek doen, waaronder de universiteit van Amsterdam, kan alleen omdat ze niet het predicaat christelijk hebben.

Maar wel aan de weduwen en aan pastor David

Zoals ik al eerder heb geschreven, plannen zijn er om te veranderen. Dus in plaats van niets doen ga ik naar het weduwenhuis om over onze avonturen van de afgelopen weken te vertellen en om de cadeautjes die Glory heeft gekocht (zaklampjes, thermosflesjes, nachthemden, ondergoed, potten en pannen voor in de keuken) uit de reiken.

foto 98, 99, 100 en 101 cadeautjes voor de weduwen

Daarna gaan we naar Coimbatore naar de broer van pastor Peter, pastor David. Joshua, de schoonzoon van pastor Peter gaat voor een jaar naar Engeland om te studeren. Pastor David zegent hem uit. Zondag vertrekt Joshua al. Pastor David (Tryphena's oom) sponsort de school en de reis. Het maandelijkse benodigde zakgeld krijgt hij van Marian en mij. Omdat het niet aan de basisprincipes van de stichting voldoet (voor de armste van de armste) betalen we dit privé.

En last but not least valueer ik met Tryphena het slum care programma in India. We buigen ons over het te volgen beleid. Binnenkort wordt het programma verder uitgebreid, Tryphena stuurt de namen en foto's van de nieuwe gezinnen aan het secretariaat van GNFM.

Mieren

Ik ben nu op mijn kamer, waar ik vanochtend wakker werd door hevige kriebels. Tijdens mijn afwezigheid was er een mierenplaag uitgebroken. De beestjes zaten overal. In bed, op de vloer, in mijn kleding, echt overal. Pastor Peter heeft iemand gevraagd om het schoon te maken. Ik zie nu niets meer, maar ik heb nog wel steeds kriebels. Ik hoop dat het alleen de gedachte is.

Zaterdag 6 oktober 2018

Van Marian heb ik een foto gekregen van de verjaardag van Daniël, mijn kleinzoon. Hij houdt net als ik erg van lekker eten en heeft zijn verjaardag dan ook met een bezoek aan de Griek

gevierd. Ik stuur een foto terug van een armenmaaltijd. Rijkdom versus armoede, west versus oost.

Een schone binnenplaats

Ondertussen regent het pijpenstelen, wat het noorden van India aan regen tekort komt, valt hier teveel. En ondanks de regen wordt de binnenplaats bij pastor Peter gewoon schoongemaakt zoals iedere dag. Je kunt zeggen "business as usual". Merkwaardig dat men het aanvegen van de binnenplaats belangrijker vindt dan schoonmaken van een keuken of badkamer.

School en kerk in Udulmapet

Bij Margaret en haar man Esra aangekomen, hebben we eerst even bijgepraat. Margaret is de jongere zus van pastor Peter en praat graag en veel. Nog meer dan ik.

Margaret heeft een kerk en een school in Udulmapet. Incidenteel steunen we haar met kleine projectjes. Verleden jaar hebben we geholpen met een nieuwe waterpomp. De pomp moest weer een stuk dieper geslagen worden, omdat het water in de bovenste lagen al gebruikt is. Het jaar daarvoor hebben we geholpen met de toiletten voor de schoolkinderen. GNFM betaalt bij dit soort projecten de helft van de kosten. Voor de school ondersteunen we een aantal leerkrachten en we geven iedere maand een armen maaltijd aan de mensen in de kerk van Margaret.

Contact Delft – Udulmapet

We praten ook uitgebreid over het contact tussen de leerlingen van haar school en de kinderen van de Bethelkerk in Delft. De kinderen van de Bethelkerk hebben prachtige kaarten gemaakt voor de kinderen van de school in Udulmapet. Maandag worden de kaarten officieel overhandigd en krijg ik ook weer materiaal voor de kerk in Delft mee. Het is een initiatief van de zendingscommissie uit Delft. Margaret en ik vinden het beiden belangrijk dat kinderen uit Nederland contact hebben met kinderen uit India.

Direct daarna gaan we naar de kerk om de repetitie van het koor bij te wonen. Morgen verwachten de mensen een uitgebreide presentatie over het werk en de projecten van GNFM. Daarna verwacht Esra van mij een preek van een half uur. We zien wel. Buiten regent het gestaag. Voor morgen wordt er nog meer regen verwacht.

Zondag 7 oktober 2018

Vannacht ben ik flink gebeten door de muggen. Ik bid dat ik beschermd ben. In dit gebied is dengue (knokkelkoorts) veel voorkomend. Margaret heeft de koffie al klaar en maant me om op te schieten. Om 8 uur gaan we naar de kerk, die overigens vlakbij is. Ik ga naar buiten en zie dat het droog is. Het gebed van Margaret is verhoord. Zij heeft gebeden dat het minstens

tot 12 uur droog zou blijven, omdat anders veel kerkbezoekers die van ver moeten komen die afstand niet kunnen lopen. Margaret vertelt dat er behoorlijke overstromingen zijn in de Indiase deelstaat Kerala. Kerala ligt ten westen van Tamil Nadu en niet ver bij Udulmapet vandaan. Deze week en ook volgende week zal het dodental door de overstromingen in Kerala opgelopen tot boven de 350. Het zijn de ergste overstromingen van de afgelopen honderd jaar. Meer dan 223.000 mensen zijn hun huizen ontvlucht. De Indiase overheid wil geen hulp uit het buitenland.

Drieënhalf uur lang loven, prijzen, dansen, zingen, bidden en preken

In de kerk is de aanbiddingsdienst is geweldig. Een koor van jonge meisjes zingt de sterren van de hemel. Esra is enorm op dreef. Hij danst en zingt en looft en prijst de Heer. Opeens mag ik op het podium komen. Ik vertel over de belevenissen van afgelopen weken. Voor hen is Noord-India en Nepal net zover weg als voor de mensen in Nederland. Aansluitend houd ik een preek over de Heilige Geest. Daarna gaan we op z'n Indiaas bidden om de Heilige Geest te mogen ontvangen. Iedereen bid dan door elkaar heen en langzaam wordt het één geluid, één gebed. Ik vind het iedere keer weer een geweldige ervaring.

foto 102, 103, 104 en 105 de armenmaaltijd bij Margaret in Udulmapet

De armenmaaltijd is echt arm

De armenmaaltijd na afloop van de dienst is karig. In het gesprek daarover vertelt Margaret dat de kosten voor de kerk en personeel sterk zijn gestegen, waardoor ze overal op heeft moeten bezuinigen. Sinds kort is het noodzakelijk om de watchman (bewaker) ook s 'nachts in de kerk te laten slapen, omdat er s 'nachts stenen tegen de kerk worden gegooid.

Er komen minder mensen naar de kerk, omdat de dienst bij Margaret drieënhalf uur duurt. Kerkjes in de buurt zijn al overgegaan naar diensten van een uur, zodat de mensen op zondag andere dingen kunnen gaan doen. Vorig jaar heb ik in Nepal gezien dat het christendom saamenhorigheid brengt en dat saamenhorigheid voorspoed brengt. Dit jaar zie ik dat voorspoed individualisme met zich meebrengt met als bijkomend gevolg minder tijd voor de Heer.

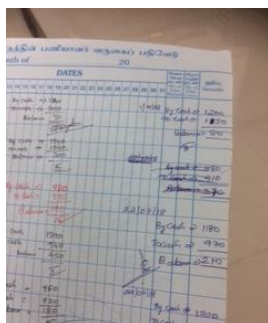

foto 106 het
huishoudboekje van
Margaret

Margarets huishoudboekje

Margaret moet echt de eindjes aan elkaar knopen en ik vraag pastor Peter om Margaret eenmalig 10.000 Roepi te geven namens GNFM. Ze springt een gat in de lucht. Voor de verbreding van de trappen van de school (dit moet op last van de overheid) heb ik Margaret gevraagd om een projectplan schrijven met een begin en een einddatum en een schatting van de kosten, zodat het bestuur van GNFM erover kan beslissen. Daadwerkelijke hulp hangt af van de fondsen op dat moment en of het plan wordt goedgekeurd.

Tegen de avond ontmoeten we de kinderen van de kerk. Margaret is een zondagschool gestart, dit is de eerste dag. Op de zondagschool is de voertaal Engels en de kinderen die dat nog niet voldoende spreken, krijgen extra Engelse lessen. Vanavond heb ik de kinderen studieles gegeven, iets wat ik nog onthouden heb van mijn eigen middelbare schooltijd. De kinderen vonden het erg gezellig en leerzaam. De instelling van de kinderen hier in India is positief en ze zijn leerbaar. Bij ons is dat anders.

Maandag 8 oktober 2018

Ik heb werkelijk geen idee hoe laat we naar de school van Margaret gaan, maar het is al half elf en we zitten nog steeds aan de ontbijttafel. Ik hoor het wel, in India gaat niets zoals gepland. Niet veel later komt de chauffeur en we gaan op weg. De chauffeur neemt een andere route dan pastor Esra, de man van Margaret, maar ik denk daar verder niet bij na.

Groots ontvangst

Bij de school aangekomen zie ik de schoolband staan, in vol ornaat. Op de binnenplaats staan alle leerlingen per klas ingedeeld. Margaret heeft een enorme ontvangst voorbereid. Ik wordt ontvangen door de bandleider, een jongen van een jaar of 12. Hij verwelkomt mij en de band begint te spelen. Nu heb ik de band vorig jaar ook al horen spelen, maar vergeleken met toen zijn ze een stuk vooruit gegaan. De band gaat ons voor en brengt ons naar de veranda, waarna een hele show wordt opgevoerd. Pastor Esra maakt filmopnamen van de show, maar het geluid is ergens met het versturen van de video naar Marian verloren gegaan.

Ik wordt voorgesteld aan de leerkrachten en ik mag de leerlingen toespreken. Margaret heeft

foto 107, 108 en 109 de officiële begroeting met muziek, een show en kennismaking met alle docenten

deze ontvangst in het geheim voorbereid. En eerlijk gezegd weet ik er niet zo goed raad mee. Ik voel me best wel opgelaten, ik vertelde Margaret dat ik geen hooggeplaatst persoon ben, maar gewoon Arent. Margaret zegt dat voor haar zo'n ontvangst belangrijk is, omdat ik GNFM vertegenwoordig en GNFM en haar broer pastor Andrew de enige zijn die haar school en kerk als het nodig is ondersteunen. Dankzij de maandelijkse bijdrage van GNFM kunnen een aantal leerlingen, van wie de ouders het schoolgeld niet kunnen betalen, naar school.

Inspectie van de school ...

foto 110 en 111 de kinderen zijn trots op hun school en genieten van de aandacht

Na het uitgebreide ontvangst vragen Margaret en het hoofd van de school, Miss Chatra aan mij om de klassen te inspecteren. Het hele schoolgebouw is opgeknapt en ook de stoelen en banken hebben

een lik verf gehad. Het is een vrolijk geheel geworden en ik zie duidelijk het verschil tussen het kleurrijke India en de toch ietwat behoudender kleurgebruik in Nederland. De kaarten van de kinderen van de Bethlehem kerk uit Delft hangen in de klaslokalen.

... en van de boeken

Daarna heb ik de boeken van de school doorgenomen en ik moet zeggen dat de salarissen van de leerkrachten niet al te hoog zijn. Dit in tegenstelling tot de totale kosten van de school per maand. Deze zijn fors. Net als in Hisar wordt de belangstelling voor de school op prijs gesteld. Als ik naar het schoolprogramma kijk is het wel een bijzondere school, vergeleken met de Indiase scholen die ik eerder bezocht heb: de kinderen in Udulmapet leren drie talen: Tamil, Hindi en Engels. Verder leert ieder kind in minstens één muziekinstrument bespelen en is er een schoolband voor evenementen. Ook krijgen de kinderen zang- en dramalessen. En dat allemaal naast de "gewone" lessen zoals rekenen, natuurkunde en biologie.

Nieuwe regels

Omdat het een christelijke school is, controleert de overheid iedere drie maanden de boeken en het gebouw. Een van de nieuwe regels is dat de trappen van de school verbreed moeten worden. Zodat er bij brand een veilige vluchtweg is voor de kinderen die op de eerste verdieping les krijgen. Ik heb Margaret gezegd dat ze er goed aan doet om een plan van aanpak te schrijven, met daarin de bouwtekeningen en de kosten. Dan vraag ik het bestuur en de sponsors om voor de school en deze nieuwe regels te bidden.

foto 112 de trappen voldoen niet meer aan de eisen van de overheid

Delft - Udulmapet en vice versa

foto 113 Overdracht van de tekeningen

Als laatste hebben we in het kantoor van Margaret de officiële overdracht van de tekeningen die de schoolkinderen in Udulmapet voor de kinderen uit Delft hebben gemaakt.

Ik heb op video een kleine toespraak van Margaret, die zal ik met veel plezier aan de mensen van de Bethlehemkerk presenteren. Om zes uur 's avonds ga ik terug naar Kovaipudur. Het is al met al een drukke dag geweest.

Dinsdag 9 oktober 2018

De regen is een stuk minder geworden. De morgen begint met een waterig zonnetje, dat door het wolkendek piekt. De temperatuur is nog steeds hoog. Althans ik vind het hoog, de mensen hier vinden het aangenaam.

Gebed

Drie mensen, een man en twee vrouwen, komen voor gebed. De man heeft een tumor bij zijn linker oor. Hij heeft straks een afspraak bij de dokter, die een biopsie, een klein stukje weefsel, van zijn oor wil nemen. Pastor Peter en ik bidden dat God het werk van de handen van de dokter zegent en dat de tumor goedaardig is. Na het gebed gaat Pastor Peter naar zijn kantoor in Coimbatore, ik blijf in Kovaipudur.

Dankjewel en nog een keer dankjewel

Ik krijg net van Margaret een e-mail waarin ze me bedankt voor mijn bezoek aan de school en kerk. Bij haar email zit ook een bedankje van pastor Sam uit Nepal. Pastor Sam heb ik ontmoet in Kathmandu op het vliegveld. De vrouw van pastor Sam is een kennis van Margaret. Pastor Sam bedankt pastor Peter en mij voor het gebed en GNFM voor de gift van 5000 NPR.

Tsunami gebied

Ik pak alvast mijn koffer. We gaan vanavond met de trein naar pastor Soundarajan in Koovathur, een plaatsje vlak bij Chennai. Vandaaruit reizen we door naar Palayamkottai en komen vrijdag pas weer terug in Kovaipudur. Het kerkje van pastor Soundarajan is in 2007 door GNFM gebouwd. In dit gebied is in de winter van 2015 – 2016 een grote overstroming geweest en GNFM heeft naast noodhulp in de vorm van voedsel, tenten en dekens, ook geholpen met het opknappen van een aantal huizen en het kerkje.

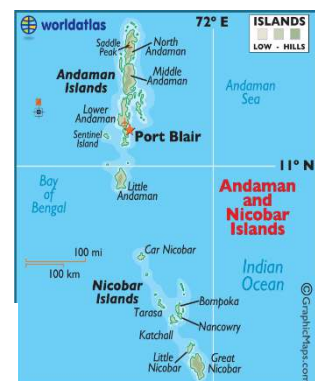
foto 114 pastor Soundarajan voor zijn kerk in Koovathur tijdens de overstroming (2015)

Andaman eilanden

In de trein vertelt pastor Peter me over de Andaman eilanden. Dit is een van de mooiste eilanden van Zuidoost-Azië met kristalhelder water, hagelwitte zandstranden, mangrovebossen en schitterende zonsondergangen. De Andaman eilanden bestaan uit twee eilandengroepen, de Andamanen, vernoemd naar de Hindoegod Hanuman en de Nicobaren (Naggadippa) wat zoveel betekent als “Land van de naakte mensen”.

Pastor Peter wil hier graag naar toe. En niet voor de toeristische vergezichten. De ouders van pastor Peter zijn in een ver verleden hier begonnen met de zending, in een periode dat de oorspronkelijke bevolking nog in hun bloetje liep. En pastor Peter wil het werk van zijn ouders graag voortzetten. De pastors van de IPA op de eilanden hebben heel hard discipeltraining nodig. Ze zitten nu teveel in hun comfort zone.

Figuur 4 Kaart van de Andaman eilanden

Woensdag 10 oktober 2018

Vannacht zijn we met de slaaptrein van Coimbatore naar Chennai gegaan. Zoals gebruikelijk kun je in de trein niet slapen. Ik lig de hele tijd te draaien en heb overal pijn. Het bed is niet meer dan een plank en heel hard. We hebben ieder 2 lakens en een deken gekregen. Op de helft van de nacht ben ik toch in slaap gevallen. Ik wordt vroeg in de morgen wakker omdat de lakens en de deken ergens op een hoop op de grond liggen. Ik heb gedroomd dat ik buiten lig te slapen.

Een enorme mensenmassa op het station

Op het centraal station in Chennai aangekomen zie ik honderden mensen, op de grond, staand en lopend. Het station bestaat uit tien enorm lange platforms, vol met mensen en goederen. Kruiers lopen af en aan, overal zijn politieagenten met flinke bamboestokken. Ook zijn er een aantal grote hallen. Alles is tjokvol. Ik vind het onvoorstelbaar indrukwekkend, ook al omdat het pas zes uur in de ochtend is. Pastor Peter vertelt me dat het iedere dag zo druk is en op zondag is het dubbel zo druk. Ben ik even blij dat het

foto 115 en 116 Nog nooit van mijn leven heb ik zoveel mensen bij elkaar gezien

Chennai

Het is nog een uur rijden met de taxi naar het hotel waar we slapen. Vanuit de taxi zie ik het mooie en mondaine deel van Chennai. De straten zijn breed met prachtige gebouwen. De overheidsgebouwen zijn nog door de Engelsen gebouwd. Chennai is een toeristische, moderne badplaats aan zee. Na een korte stop in het hotel rijden we door naar Koovathur, waar we vandaag de eerste bijeenkomst hebben. Ik zie de mooie stijl van de Engelse gebouwen langzamerhand overgaan in de zo kenmerkende Indiase bouwstijl.

En nog een groots ontvangst

foto 117 één bloemenzee

Bij de kerk aangekomen staat een enorm welkomsteam klaar om ons te ontvangen. Er zijn trommelaars, meisjes die ons pad met bloemen bestrooiden, pastor Soundarajan loopt met een microfoon en daarachter loopt een man met een grote geluidsbox, zodat iedereen kan horen hoe pastor Soundarajan ons begroet. We krijgen grote bloemenslingers om onze nek en ook nog een bos bloemen in onze handen. Er worden bloemblaadjes op de grond voor ons gestrooid. Langzaam lopen we naar de kerk, bedolven onder de bloemen. Het is overweldigend. Deze keer ben ik niet verlegen, maar vind ik het leuk. Al die aandacht begint te wennen.

Discipeltraining is een feest

In de kerk voegen pastor Sam D. Sadrock en Paul Benah zich bij ons. Pastor Sam doet de opwekkingsdienst en Paul bedient de projector.

Het is een sterk team en er zijn veel mensen, ondanks de doordeweekse dag. Pastor Soundarajan is opgetogen. Hij ziet het als een grote eer, dat pastor Peter, pastor Sam en ik zijn kerk bezoeken. Hij vraagt naar Wim en Nellie Vlak. Dankzij hen en de bijdrage van GNFM heeft hij indertijd de kerk kunnen bouwen. Tijdens de bijeenkomst vraagt pastor Peter of ik twee van zijn boeken wil opdragen aan de Heer. En ze vervolgens wil overhandigen aan pastor Soundarajan en pastor Sam. Dat doe ik. De bijeenkomst eindigt in een groot feest met eten, dansen en muziek. Het is moeilijk te begrijpen dat pastor Soundarajan vorige week nog gearresteerd is vanwege een doopdienst en twee dagen heeft vast gezeten op het politiebureau. Wauw, wat een enorm geloof en vertrouwen in de Heer. En wat een kracht om dan vandaag weer zo te evangeliseren.

foto 118, 119, 120 en 121 een druk bezochte bijeenkomst, vol vuur en na afloop feest.

Hoeveel mensen?

Na de dienst praten we gezellig na. Dan krijgen pastor Peter en pastor Soundarajan een discussie over het aantal mensen bij de bijeenkomst. Pastor Soundarajan denkt dat er 220 mensen zijn gekomen. Pastor Peter vraagt aan mij hoeveel ik denk dat er geweest zijn. Ik schat het aantal rond de 140. Pastor Soundarajan is echt overtuigt van zijn gelijk. Ik begrijp niet zo goed waarom het zo belangrijk is hoeveel mensen er zijn gekomen. Ze zijn gekomen en daar gaat het om. Als pastor Peter later aan mij uitlegt dat wij het eten betalen naar het aantal mensen dat gekomen is, wordt de discussie mij ineens duidelijk. Ik begrijp wel dat als je rekent op 200 mensen, er ook voor 200 mensen wordt gekookt. En dan is het niet leuk om maar voor 140 mensen een vergoeding te krijgen. Ik kan nu niets doen, maar ik zal pastor Peter op een ander moment vertellen om hier iets coulanter mee om te gaan.

Donderdag 11 oktober 2018

Pastor Sam en Paul halen ons op uit het hotel en we gaan naar een restaurant, waar we met zijn vieren ontbijten. Daarna rijden we naar de bijeenkomst in Koovathur. Gisteren was het zo druk bij de ontvangst, dat eerst nu de kleur van het kerkje tot mij doordringt.

foto 122 de kerk van pastor Soundarajan

Op tijd of de tijd hebben

Pastor Soundarajan heeft gisteren tegen iedereen gezegd om vandaag op tijd te komen. Enkele mensen zijn op tijd en de rest heeft de tijd. Ik zie dezelfde mensen als gisteren, aangevuld met heel veel IPA pastors uit de omgeving. Peter heeft deze morgen tot aan de lunch de ruimte om de discipeltraining te geven. En na de lunch zal ik enige woorden spreken en het woord brengen. Het is de bedoeling dat we afsluiten met een "anointing service", pastor Peter wil dat de zalving van de Heer via de Heilige geest in de mensen het werk gaat doen.

Tamil talk

foto 123 en 124 wat een paar woorden in de eigen taal al niet doet met mensen

Tijdens de lunch heb ik goede gesprekken met de gelovigen en de pastors. Ze zijn zeer voorkomend en beleefd. Het duurt even voor ik het ijs heb gebroken, maar dan hebben we ook echt veel plezier. Pastor Soundarajan heeft gevraagd of ik mijn preek wil beginnen in het Tamil. Natuurlijk wil ik dat. Ik schrijf de zinnen die ik uit wil spreken fonetisch op en oefen ze een paar keer. Ook zal ik het muziketeam uitnodigen om gezamenlijk met mij een Tamillied te zingen en te dansen. Zo gezegd zo gedaan. Het Tamillied ken ik nog van een paar jaar geleden. Het effect van de woorden in het Tamil en het zingen en dansen met het muziketeam opent de harten van alle mensen. Na afloop zeggen de mensen mij dat ik nu een van hun ben. Een groot compliment!

De geur van de trein

Op het station van Chennai aangekomen is het natuurlijk weer vreselijk druk. Honderden mensen krioelen door elkaar heen. Gelukkig kan pastor Peter met behulp van Paul de juiste trein naar Palayamkottai vinden. We hebben een slaapplekts boven elkaar bij de deur naar de wc. De geuren beginnen gewoon te worden. Alles went. We passen ons zo goed mogelijk aan. Ik wens pastor Peter een prettige reis en ga Marian bellen.

Vrijdag 12 april 2018

De treinreis is erg zwaar. Pastor Peter en ik hebben nauwelijks geslapen vanwege alle mensen die de hele nacht door naar de wc gaan. De reis van Chennai naar Palayamkottai duurt zo'n 11 uur. Het lijken er wel 20. Ik denk dat het door de leeftijd komt dat ik niet meer zo goed tegen het nachtelijk reizen kan.

Een koninkrijk voor een schoon hemd

foto 125 v.l.n.r. ps. Yochan, ps. Peter, ps. Daniel en Arent

Pastor Yochan is bij aankomst van de trein al op het station van Palayamkottai, om ons persoonlijk op te halen. Pastor Yochan is de zoon van pastor Rajendran, hij heeft zijn vader 5 jaar geleden opgevolgd. Pastor Yochan brengt ons naar een hotel, waar we kunnen douchen en ontbijten. Ik heb dringend een schoon shirt nodig, maar ik heb er geen meer. Het was heel warm in Koovathur en ik heb me daar net iets te vaak omgekleed. Alle kleren in mijn koffer stinken. Pastor Peter zegt dat het wel mee valt. Ik trek het schoonste shirt aan. Bij iedere beweging ruik ik mezelf.

Bijbel college

Bij pastor Yochan thuis worden we warm onthaald door zijn vrouw en drinken we koffie. Zij vragen mij honderd uit over Wim en Nellie Vlak, ook de familie Rajendran heeft warme herinneringen aan hen beiden.

foto 126, 127 en 128 de bibliotheek van de Bijbel college, waar de studenten studeren

Wim en Nellie zijn in 1991 in Palayamkottai begonnen met het zendingswerk in India, nadat ze pastor Rajendran van Good News Mission hadden ontmoet. Na de koffie (op zijn Indiaas, met heel veel zoetheid erbij) volgt een rondleiding door de gebouwen en ruimten van de kerk en de bijbelcollege. Ik spreek met alle studenten en maak foto's. Met pastor Yochan bespreek ik het curriculum van de bijbelcollege, de leerstof, het rooster, de praktijkervaring etc. Ook vertelt pastor Yochan dat hij dringend computers nodig heeft, zodat de studenten zich goed op hun tentamens kunnen voorbereiden. Pastor Yochan geeft me een kopie van de dvd van de studenten die vorig jaar zijn afgestudeerd. Dat is altijd een grote happening. De dvd over het studiejaar 2017-2018 is helaas afgelopen zomer zoek geraakt bij de post.

foto 129 één van de klaslokalen

Word for Woman

foto 130 Victoria, Arent en pastor Daniel

Bij Victoria en pastor Daniël aangekomen (pastor Daniël is een broer van pastor Yochan) vertelt Victoria over de tv uitzendingen van "Word for Women".

Victoria huurt voor de uitzendingen een studioruimte bij een tv station. De mensen van het tv station zorgen voor de opnamen en de editing. De opname wordt dvd gezet en wordt later uitgezonden. Vervolgens wordt de preek ook op sociale media gezet, zodat ook via dit medium iedereen de

preken kan volgen. Victoria krijgt heel veel respons op deze uitzendingen. Veel vrouwen voelen zich gesteund door haar preken. Ik vraag Victoria of ze af en toe bijzondere gebeurtenissen of getuigenissen aan GNFM wil melden om dit met de sponsors te delen. Victoria en pastor Daniël zijn beiden blij met de uitbreiding van de uitzending over heel Tamil Nadu. En bedanken daarvoor de Volle Evangelie Gemeente Filadelfia uit Vlissingen, die dit met hun gulle gaven mogelijk hebben gemaakt.

Bezoek aan de tandartsenpraktijk en filmstudio

We bezoeken de tv-studio en de tandartsenpraktijk van Victoria. In het dagelijks leven is ze tandarts. Haar dochter heeft zich aangemeld voor de opleiding tot tandarts. Pastor Peter en ik bidden voor haar dat zij wordt toegelaten. Naast de tv uitzendingen organiseert Victoria ook bijeenkomsten, speciaal voor vrouwen. De dag na ons vertrek is er weer zo'n bijeenkomst.

foto 131 de televisiestudio waar de opnamen voor "Word for Woman" wordt opgenomen.

Eindelijk een schoon shirt

Na de late lunch bij Yochan gaan we terug naar Coimbatore. Pastor Peter wil niet nog een keer met de nachttrein en heeft een ketting aan auto's geregeld. We staan op het punt om weg te rijden als pastor Yochan uit de auto stapt om binnen nog even wat te halen. Als pastor Yochan weer terug is, geeft hij me een cadeautje, een kleinigheid zegt hij. Ik kijk meteen in de plastic tas en zie een nieuw overhemd. Pastor Yochan zegt dat als ik wil, er nog wel tijd is om me om te kleden. Ik begrijp het. Ik stink zo verschrikkelijk dat hij niet nog twee uur met mij in eenzelfde ruimte wil zitten.

Met de auto in plaats van de nachttrein

De hele rit duurt circa zeven uur. Pastor Yochan brengt ons naar Madurai, ongeveer twee uur rijden van Palayamkottai. Daar stappen we over in de auto van Lazarus die ons naar

Udumalpet rijdt. Vanaf Udulmapet is het nog anderhalf uur naar het huis van pastor Peter. Simeon is onze chauffeur voor dit laatste stuk. We komen midden in de nacht aan. Ik ben erg blij dat we niet met de nachttrein zijn gegaan.

Het is goed dat pastor Peter en ik in Palayamkottai zijn geweest. De laatste keer dat de bijbelcollege is bezocht door GNFM was in 2014, op de begrafenis van de vader van pastor Yochan en pastor Daniël.

Zaterdag 13 oktober 2018

Vandaag houden we een rustdag, sabbat. Morgen weer een dag.

Zondag 14 oktober 2018

De kerk van pastor John-Peter in Mylekal is deze zondagmorgen hartstikke vol. Ook deze kerk is gebouwd door GNFM en ook de latere uitbreiding van de kerk is er gekomen met steun van GNFM. Het is een echte gebedskerk. De gemeenteleden bidden vol overtuiging en met volle overgave. Pastor John-Peter heeft mij gevraagd om het Woord te brengen.

Slum-care programma

foto 132, 133 en 134 fellowship en een maaltijd voor de gezinnen van het slum care programma

Na afloop van de dienst ga ik direct door naar de kerk van pastor Peter, waar de kinderen en volwassenen van het slum care programma wachten op mijn bezoek. Deze mensen hebben een moeilijk leven, maar een warm hart. Het is fijn om bij deze mensen te zijn. We zingen samen en we hebben fellowship zoals het in goede families gebruikelijk is. Ik zie mensen met veerkracht, ondanks hun omstandigheden. Ondertussen wordt op de binnenplaats van het jongensweeshuis op grote vuren het eten gekookt en zet Punita, die verantwoordelijk is voor het slum care programma in Kovaipudur de uit te delen pakketten klaar.

Een soort voedselbank

Met het slum-care programma steunt GNFM families die het moeilijk hebben. De steun is voor een aantal jaren (meestal 3 jaar). Daarna kiest hun pastor een andere familie. Het idee achter het slum-care project is, dat kinderen bij alleenstaande ouders, of kinderen die bij hun oma en opa wonen, niet uit huis geplaatst hoeven te worden, maar gewoon bij hun familie kunnen blijven. Ook worden alleenstaande ouderen zonder inkomen gesteund. Na verloop van tijd moeten ze de draad van hun leven weer zelf kunnen oppakken. Daarvoor zijn aanvullende programma's door de IPA opgezet.

Samen met de andere vrijwilligers delen we de maandelijkse voedselpakketten uit. De voedsel pakketten voorzien in de basis behoeften voor één maand voor één gezin. Rijst, meel, bonen, linzen, olie en verschillende kruiden, kruiden voor sambar, voor verschillende curries en voor dahl. Daarna eten we gezamenlijk de maaltijd, bestaande uit bryanni en allerlei lekkere bijgerechten. Een dag als deze is voor mij een hoogtepunt en maakt me bijzonder gelukkig en dankbaar.

foto 135, 136 en 137 het uitdelen van de voedselpakketten

Huisbezoeken

Iedere week gaat pastor Peter op zondagavond op huisbezoek. Ik ga met hem mee. Bij het eerste gezin worden we gevraagd om te bidden voor de nieuwe woning. Maar omdat we er toch zijn, vragen deze lieve mensen of we ook willen bidden voor het huwelijk, de uitbreiding van het klantenbestand en de afbetaling van de lening. De buurvrouw is er ook. De buurman is aan de drank en zorgt niet voor zijn gezin. Ze vraagt ons voor haar huwelijk te bidden. Ze is pas 7 maanden getrouwd. Het volgende gezin ken ik nog van vorig jaar. Toen heb ik hun fysiopraktijk ingezegend. Nu zijn we gevraagd om te bidden voor hun vader, hij is ziek en heeft een decubituswond aan zijn stuit. Daarna gaan pastor Peter en ik op bezoek bij een van de kerkleiders, deze man heeft verschrikkelijke pijn aan zijn linker dijbeen. Het laatste bezoek is leuk. We zijn uitgenodigd om te eten. Al met al een leuke maar drukke dag. Wat zeg ik, een leuke, maar drukke week.

Maandag 15 oktober 2018

Dit is mijn laatste dag in India, waarin ik nog een heleboel moet regelen voor de Stichting. Vrijwel de hele dag wordt in beslag genomen met bespreking van de projecten.

Slum care programma in Kathmandu

Foto 238 slums Kathmandu

Het zwaarste gesprek is met pastor Mathieu, hij is verantwoordelijk voor het slum care programma in Kathmandu, Nepal. In de eerste week van mijn reis ben ik daar geweest. Deepak, de coördinator van "Gospel for Nepal" heeft mij laten zien hoe hun organisatie werkt in de slums. Pastor Mathieu was op dat moment in India. Nu heb ik een heleboel vragen aan pastor Mathieu. Hij is een goede pastor, hij en zijn coördinator

Deepak zijn heel sociaal voelend, maar voor een project als dit moet je ook heel standvastig zijn en waar nodig maatregelen nemen. Beiden hebben van de IPA een training gehad met daarin alle ins en outs van het opzetten en draaien van een slum care programma. In India draait het slum care programma op deze manier in meerdere steden. Op basis van de training hebben Pastor Mathieu en Deepak 20 gezinnen geselecteerd in de slums van Kathmandu die op het moment de meeste hulp nodig hebben.

Arm, armer, armst als selectie criterium

Wat pastor Mathieu en Deepak zich onvoldoende hebben gerealiseerd is dat met de selectie van een klein aantal gezinnen, andere gezinnen buiten de boot vallen. Die gezinnen begrijpen er niets van en zijn heel boos geworden. Zij zijn immers ook arm. Ik begrijp het dilemma van pastor Mathieu, het is niet eenvoudig om te kiezen tussen arm, armer en armst. Maar het is ook onmogelijk om iedereen te helpen. Voor pastor Mathieu is de druk te groot geworden. Hij heeft het geld bestemd voor de 20 gezinnen aan veel meer verschillende gezinnen gegeven, zonder vast omlijnd plan en zonder dat die gezinnen een kans hebben om op gestructureerde manier hun leven weer op de rails te zetten, met behulp van het slum care programma.

foto 639 slums Kathmandu

Met pijn in het hart

Voor de IPA en daarmee ook voor ons is een dergelijke aanpak niet te controleren. Iedereen een beetje hulp is geen hulp. Met pijn in ons hart hebben we het project moeten beëindigen. Volgens Rachel waren er in India in het begin vergelijkbare problemen. Nu begrijpen de mensen in de slums hoe het programma werkt en weten ze dat als je er niet zelf uit komt, je op enig moment mee mag draaien in het programma. De mensen zijn trots als ze geen hulp meer nodig hebben en gunnen het hun buuren als die wel hulp krijgen. Aan de IPA is gevraagd om opnieuw te kijken of het slum care programma ook geschikt is voor Nepal en of er pastors of leiders in de kerken ter plaatste zijn, die het programma kunnen draaien. Uiteindelijk willen we ook de mensen in Nepal helpen.

Met pensioen maar nog niet helemaal

foto 140 sister Joy in gebed, de kleindochter van pastor Peter, Jo-Anna op de voorgrond

Sister Joy wordt binnenkort 70 jaar en voelt zich te oud om nog leiding te geven aan de Bijbel meisjesschool. Ze heeft met pastor David Prakasam afgesproken om geen nieuwe meisjesstudenten aan te nemen en het schoolgebouw terug te geven aan de IPA. De school is ooit gebouwd door onze Zweedse zusterorganisatie. De kerk, die op dezelfde campus staat, blijft ze nog wekelijks doen. Er zijn ongeveer 100 gelovigen in de kerk, veelal oude en arme mensen, die samen met haar oud zijn geworden en nog graag van haar het Woord horen. De woonruimte bij de

kerk die in 2015 is opgeknapt met behulp van GNFM, gebruikt ze in de weekenden, als ze preekt in de kerk. De andere dagen gaat ze bij haar broer, pastor Peter in Kovaipadur wonen. Haar congregatie is arm en ze heeft geen geld om de bedrading in haar kerk die aan vervanging toe is te herstellen.

De kerk, dat zijn de mensen

Tijdens de reis heeft pastor Peter veel gesproken over zijn visie om overal in India en Nepal discipelschap trainingen te geven. Dat is begonnen met zijn reis in 2015 naar Nederland. We hebben toen samen veel gesproken over de noodzaak voor discipeltraining. Hier in Nederland en in India en Nepal. De visie van zijn broer, dat de IPA in 2020 tweeduizend kerken heeft over heel India, Nepal en Sri Lanka deelt hij niet meer. Voor pastor Peter bestaat de kerk uit mensen, uit gelovigen en niet uit gebouwen. Pastor Peter heeft voor zijn gevoel weinig tijd om al die gelovigen te bereiken en van hen discipelen maken.

Geen tijd te verliezen?!

Daarom wil hij naast de bijeenkomsten zoals we die de afgelopen weken hebben gehouden een follow-up van de discipeltrainingen in de vorm van cursussen op dvd, elke dag een boodschap op sociale media en uitzendingen op YouTube. Daar wil hij deze winter aan werken. Hij heeft zelfs al helemaal uitgedacht hoe de productie moet. Voor de eerste investering in de apparatuur vraagt hij een bijdrage aan GNFM. De structurele kosten zoals de bediening van de apparatuur door vakmensen, lege dvd's, onderhoud en verzendkosten wil hij betalen uit de giften van zijn gemeente. Ook wil hij zijn discipelboek in veel talen en dialecten uitgeven. Wauw, wat heb ik veel respect voor de passie van pastor Peter.

Anaikatty rural community college

Het laatste gesprek vandaag is met Rachel over de toekomst van het Anaikatty rural community college (ARCC). Iedere Field Computer training wordt geëvalueerd op de effecten op de mensen en de gemeenschap. De trainers zijn voormalige studenten van het centrum in Anaikatty. De computervaardigheden zijn uitgebreid met typen, documentbeheer, Word en Excel. Rachel onderzoekt of er vanuit de overheid een certificaat is dat aansluit bij de opleiding of dat het programma nog iets moet worden aangepast voor een certificaat. De trainingen worden gegeven in tal van kleine dorpjes met idyllische namen zoals: Thekkalur, Arnatkad, Chavadipudur, Oothukuli, Vadakkalur, Panapalli, Nallasingha, Konjiyur, Arakadavu, South Jambugandi, Varakambadi, Kondanur Pudhur. Het is een mooi project met heel praktische hulp.

foto 141 Field Computer training

Dinsdag 16 oktober 2018

Het afscheid van een aantal mensen, die die vanmorgen zijn gekomen is emotioneel. Onderweg naar het vliegveld ben ik wat stil. Bij het inchecken moet ik alle mogelijke papieren laten zien. Mijn ticket naar Sri Lanka en Nederland, mijn visum, mijn paspoort etc. De meeste papieren heb ik paraat, behalve de vliegticket naar Nederland. Die zit in mijn grote koffer, die net gescand en geseald is. Gelukkig kan ik mijn koffer terug krijgen om het ontbrekende papiertje te pakken. Bij de immigratie in Colombo gaat het al niet beter. Vragen over welke steden ik heb bezocht in India (?) of ik iedere maand naar Sri Lanka ga, waarom ik naar Sri Lanka ga etc. Na een flinke poos mag ik verder. Pastor Peter staat al die tijd te wachten.

Op het vliegveld van Colombo staat pastor Philemon al te wachten. Bij zijn auto aan gekomen denk ik nog even de auto te herkennen. Mijn vader had dezelfde auto, maar dan in 1972. Pastor Philemon vertelt dat deze auto 43 jaar oud is. De auto is van binnen uitgewoond. Er is geen bekleding meer op de deuren, de deur links achter werkt niet meer, de

foto 142 Vliegveld Colombo

foto 143 voor de derde keer.....

ramen zijn open en kunnen niet meer gesloten worden. Er zijn geen gordels, geen airbags en geen airco, die bestonden in die tijd nog niet. Bij de auto aangekomen blijkt dat pastor Philemon de motor al die tijd heeft laten draaien. Omdat als hij de motor uitzet, de auto niet meer start. De rit duurt ruim 4 uur, we rijden 150 kilometer oostwaarts naar Balangoda. Tijdens het rijden zijn alle lagers te horen. Onderweg slaat de motor een af en toe af. En omdat de startmotor het echt niet meer doet, hebben we de auto een paar keer moeten aanduwen.

De wegen zijn vergeleken met India en Nepal best goed. De winkeltjes en straatjes langs de weg doen wat Europees aan. Het hotel waar we logeren is mooi maar zeer eenvoudig. De kamer is ruim en leeg, er staat niet meer in dan strikt noodzakelijk. De ruimte is totaal wit. Hoge plafonds en gladde witte muren zonder ook maar één plaatje aan de muur. Of schilderijtje. Ik ben benieuwd naar morgen.

foto 144 Balangoda

Woensdag 17 oktober 2018

foto 145 deel van het hotel, gezien vanaf mijn balkon

Gisteren bij aankomst in Sri Lanka regende het behoorlijk, maar nu schijnt de zon en buiten op het balkon (eigenlijk galerij) zie ik dat we in een prachtig koloniaal gebouw slapen. Het terrein rond de gebouwen is mooi aangelegd, met verharde paden en goed onderhouden grasvelden. Geen rommel, geen vuilnis. Gisteravond met iemand van het personeel afgesproken dat we om 6.30 uur koffie willen drinken. De koffie komt precies op de afgesproken tijd. Al met al een goed begin van dit laatste deel van de reis.

Wonderschone natuur

Op weg naar het huis van pastor Philemon geniet ik van de wonderschone natuur van Sri Lanka. Eigenlijk heb ik dat nooit. Meestal denk ik "Ik kijk volgende keer wel", maar nu kwam de schoonheid hard bij mij binnen. Het huis van pastor Philemon ligt in een bergachtig gebied, naast een houtzagerij. Het nieuwe hout ziet er oud uit, iets

foto 146 Selfie van Pastor Philemon en Arent

wat me in de Himalaya ook al was opgevallen. Naast het huis heeft hij een kleine ruimte waar hij iedere zondagmiddag een dienst houdt voor mensen uit de omgeving. Omdat de auto van pastor Philemon het nu helemaal niet meer doet hebben we voor vandaag een busje gehuurd van een net iets betere kwaliteit dan de auto van pastor Philemon. Het busje rijdt!

Hollandse woorden!

Nadat we het huis van pastor Philemon bezocht hebben rijden we door naar het hoofdgebouw van de kerk in de bergen, waar we ontvangen worden door zo'n honderd gelovigen. Pastor Peter zal hier vandaag discipel training geven. De mensen luisteren aandachtig. Hoewel in Sri Lanka drie officiële talen heeft (het Singalees of Sinhala, het Tamil en Engels) spreken de mensen in het zuidelijke deel van Sri Lanka bijna allemaal alleen Singalees. Wat een leuke ervaring is dat deze taal, net als het Zuid Afrikaans nogal wat woorden van Hollandse herkomst kent. De mensen waar onder ook veel pastors blijven tot laat in de

foto 147 het is druk in de kerk in Balangoda

foto 148 en 149 de pastors zijn een en al aandacht bij de discipel training

middag geboeid luisteren en meedoen. De pastors zijn van heel ver gekomen om de discipeltraining te mogen ontvangen. De onderlinge verstandhouding tussen de pastors is heel erg goed, beter dan tussen veel pastors in India. Iedereen is hongerig naar het Woord. Een lust om mee te maken.

Waar is het hotel gebleven?

De terugweg naar Colombo duurt erg lang. Het hotel ligt dicht bij de luchthaven en is moeilijk te vinden. We zijn veel tijd kwijt met het zoeken naar het hotel waar onze spullen zijn. Ik heb pastor Anthony het juiste adres nog maar eens gestuurd in de hoop dat hij het wel kan vinden. Pastor Anthony bevestigt me dat hij me vrijdagochtend om 5 uur komt halen. De chauffeur brengt het busje terug naar Balangoda en pastor Philemon slaapt vannacht bij ons, omdat we morgen nog een bijeenkomst hebben. Tijdens de reis naar Colombo raakte ik gefascineerd door de chauffeur. Na iedere spannende manoeuvre maakt hij een nogal vreemde beweging. Alsof er iets op zijn kin zat veegt hij zijn kin af aan zijn linkerschouder. Dit gebeurt zo om de vijf minuten. Op de heenweg naar de kerk had ik dit al gezien, maar op de terugweg deed hij dit steeds vaker. Dit is onmiskenbaar een mens die lijdt aan het syndroom van Gilles de la Tourette.

Donderdag 18 oktober 2018

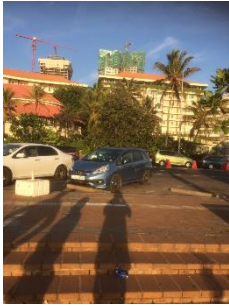
Deze laatste bijeenkomst samen met pastor Peter in Sri Lanka is in Wattala, een klein stadje langs de A1, ongeveer 40 km bij ons hotel vandaan. Voordat we bij de kerk aankomen, doen we eerst nog wat boodschappen. Ik heb me dat de hele reis nog niet gerealiseerd, maar bij iedere bijeenkomst krijgen de mensen pen en papier om aantekeningen te maken tijdens de discipeltraining. Normaal zorgt de pastor voor schrijfmateriaal, maar deze pastor is niet verbonden met de IPA. Daarom is dit vandaag het eerste wat pastor Peter doet: pen en papier kopen.

foto 150, 151, 152 en 153 discipel training in Wattala, Sri Lanka

De pastor in Wattala heeft via via van de discipeltraining gehoord en aan pastor Peter gevraagd of hij de training ook aan zijn congregatie wil geven. In de kerk zijn ongeveer 75 mensen. De kerk is in een bovenzaal. Het is een jonge gemeente. Het was een goede bijeenkomst. Ook hier zijn de mensen heel leergierig en hongerig naar het woord. Heel gedisciplineerd deden ze aan alles mee. Ondanks de hitte heb ik niemand zien gapen en pastor Peter neemt voor iedere module uitgebreid de tijd.

Afkoelen op het strand

*foto 154 en 155 strand
en boulevard van
Colombo*

Na de bijeenkomst is er nog even tijd om te genieten van de zonsondergang op het strand van Colombo. Het is afgekoeld tot een graad of 35. In Scheveningen struikel je bij deze temperatuur over de nagenoeg naakte mensen, hier is iedereen keurig netjes gekleed. Colombo is een hele mooie stad met heel veel Engelse invloeden. De wat oudere gebouwen zijn erg Engels en worden afgewisseld met hoge wolkenkrabbers. Aan de kust zie je een wat onverzorgde boulevard en beneden de boulevard is een heel smal strandje, waar de mensen pootje baaien. Verder aan de kust is er veel grond door Chinezen aangekocht en worden er grote hotels gebouwd. In een Bijbelwinkel heb ik voor Peter een Bijbel in Singalees gekocht en voor pastor Philemon een treetje waar kuipjes in kunnen voor het Heilig Avondmaal. We zetten Pastor Philomon af bij het busstation. Hij gaat met de bus terug naar Balangoda. Pastor Peter en ik doen opnieuw een poging om het hotel te vinden.

Weer op zoek naar het hotel

Ook de taxichauffeur kan het hotel niet vinden. Op het internet lijkt het een groot hotel. In het echt is het een groot woonhuis. Pastor Peter kan het hotel ook niet bellen want we hebben geen telefoonkaart voor Sri Lanka en onderweg is er nergens internet. Ten einde raad heeft pastor Peter in een winkeltje langs de kant van de weg gevraagd of hij het hotel kon bellen. De mevrouw van het hotel heeft de chauffeur uitgelegd hoe hij naar het hotel moest rijden. Ik verwacht dat Anthony morgenochtend het hotel ook niet kan vinden. Dus heb ik geregeld dat de eigenaar van het hotel mij de volgende dag naar het vliegveld brengt. Dat scheelt ook voor Anthony een hele zoektocht.

Dankbaarheid

Vanavond sluit ik met Peter onze reis af. Wij zijn allebei heel dankbaar dat we zo'n indrukwekkende reis hebben mogen maken voor het koninkrijk van God. We danken de Heer voor zijn leiding en bescherming.

Vrijdag 19 oktober 2018

Brief van pastor Peter aan Marian.

Dear Marian,

This evening 4 o'clock I arrived home. It was a wonderful mission trip. Mission accomplished.

About a thousand or more were made as disciples in Nepal, North India and Sri Lanka and in Tamil Nadu. Arent is very good to make contacts with people. Talk with them, pray for them etc. Arent has a great heart for India, Nepal and Sri Lanka. I learnt so many good things from Arent like he does not murmur, no complaint, he adjusts with difficult situation, quick to understand before I explain, if temper quickly becomes normal, always laughing and above all enjoying every day in Christ. He prays every day regularly for one hour and he is off on the road ready to serve the Lord. Many Europeans have come but I have not seen one like Arent who is dedicated to serve the Lord. Well I stop if I write more it may look flattering which I shall not do.

Thank you for all your support in this mission. God bless.

Peter Prakasam

Het laatste deel van de reis

foto 156 Selfie van Anthony, Fons, Alwies en Arent

Ik ben om 5 uur op het vliegveld en zie Anthony. Hij is daar met een bus met chauffeur. De chauffeur zal ons gedurende de komende tien dagen van hot naar her rijden. Samen wachten we op de komst van Alwies en Fons uit Nederland. Het laatste deel van mijn reis zullen we met zijn drieën door Sri Lanka reizen. Eerst gaan we naar Point Pedro, helemaal in het noorden van Sri Lanka. Anthony heeft daar een huis, samen met zijn familie.

Onderweg valt me op dat de weg mooi geasfalteerd is met zelfs een middenstreep. Aan weersijden van de weg staan afwisselend Engels aandoende huizen en mooi in cultuur gebrachte landschappen. Het huis ligt in een leuk vissersdorpje waar in het water de vissersbootjes voor anker liggen. Het is regentijd maar het weer is prachtig. Ook in deze auto is geen airco.

foto 157 het uiterste noorden van Sri Lanka

*foto 158 een warm
welkom van de familie*

Als we na een rit van 7,5 uur in het huis in Point Pedro arriveren, zitten de mensen met spanning op ons te wachten. Het huis is ooit met de hulp Hans, een broer van Alwies gebouwd. De familie is ontzettend aardig en serveert ons een uitgebreide maaltijd. De rest van de dag nemen we de tijd om "ons huis" in te richten en ons lekker te ontspannen. Even later ga ik met Fons pootje baden in de zee. Het water is gewoon warm. Alwies is moe van de reis en gaat op bed liggen. Voor het eerst deze reis heb ik een vakantiegevoel.

Zaterdag 20 oktober 2018

We zijn heel vroeg opgestaan en zijn op weg naar Puliyankulam. Daar gaan we het kerkje opdragen waar GNFM aan heeft bijgedragen. De pastor in dit nieuwe kerkje heeft ongeveer 70 gelovigen. De kerk zelf is een mooi gebouwtje.

foto 159, 160 en 161 ontvangst en dienst in het kerkje in Puliyankulam

Weer pech onderweg

*foto 162 de zoveelste
garage deze reis*

Nadat het kerkje is opgedragen beginnen we aan de terugreis. Opeens begint de auto te sissen. Ergens zit een lek in het koelsysteem. Na het bijvullen van de radiator kunnen we steeds 10 min rijden. In de garage blijkt dat het niet zo eenvoudig is om de auto te repareren. Er moeten onderdelen uit Colombo worden gehaald. We laten de auto staan. Anthony bestelt een andere auto we besluiten dat we niet eerst terug naar Point Pedro gaan, maar naar de pastor van de kerk waar we morgen moeten zijn. Hij woont langs de route.

Genezingsdienst

Aan het begin van de avond is er een genezingsdienst. Dat is de gave van Anthony. Hij formuleert zijn gave heel simpel: "Gratis gekregen, gratis gegeven". Zowel in Nederland als in Sri Lanka is dit wat hij doet. Bidden voor genezing. Na de dienst willen veel mensen dat we voor hen bidden. Het is goed dat we met zijn vieren zijn.

Zondag 21 oktober 2018

foto 163 en 164 doopdienst in de kerk van Mutu

Vandaag zijn we in Kilinochchi. De dienst begint met een doopdienst, 7 mensen worden gedoopt. Daarna is de eredienst. Alwies, Fons en ik stellen ons in elke dienst voor. Soms met een paar woorden, soms met een halve preek. Anthony vertaalt onze woorden in het Tamil. Na de dienst bidden we voor iedereen persoonlijk.

De auto is inmiddels gerepareerd en de chauffeur komt met de auto naar Kilinochchi. De huurauto wordt weggestuurd. We rijden terug naar Point Pedro, via een iets andere route dan de eerste keer, een deel van de weg is erg zwaar vanwege de kuilen en hobbels.

Evangeliseren en genezen gaan hand in hand

Om vier uur gaan we naar een evangelisatie bijeenkomst gecombineerd met een genezingsdienst vlak bij Point Pedro.

foto 165, 166 en 167 evangelisatie- en genezingsdienst Point Pedro

De bijeenkomst is een groot succes. 16 mensen komen tot bekering. Veel mensen komen voor de genezingsdienst van Anthony en bij een aantal mensen heb ik de genezing gezien. Twee vrouwen kunnen niet horen, nadat Anthony voor ze heeft gebeden hebben ze hun gehoor weer terug. Een meisje heeft verkrampde spieren en kan bijna niet bewegen. Door het gebed komen de spieren weer los.

Maandag 22 oktober 2018

Het is vandaag een familie en kennissendag. We beginnen bij de familie van Anthony. Deze familie heeft jaren in India gewoond en zijn een poosje geleden teruggekeerd naar Sri Lanka.

Voormalig hindoe priester

De man was in India Hindoe priester geweest, maar is nu bekeerd tot het christendom. Voor bekeerde Hindoe priesters is er in India geen plaats. De mensen zijn al heel intolerant tegen "gewone" christenen, maar een bekeerde Hindoe priester is voor hen een gotspe. In Sri Lanka zijn ze wel veilig. De familie is heel arm omdat de man geen werk heeft. Ze moeten leven van wat de grond opbrengt. Anthony vraagt ons om te bidden voor de moeder van 96. De buurvrouw van Anthony is 80 jaar en is de oudste zus van zijn moeder. Anthony vraagt ons

om ook voor haar te bidden. Deze tante is 2 jaar geleden genezen van darmkanker. In de katholieke kerk in Point Pedro vindt een huwelijk plaats van een kennis van Anthony. Uit beleefdheid wil Anthony samen met ons een bezoek brengen en de mensen begroeten.

Op maat gemaakt

's Middags gaan we naar een kleermaker. Alwies wil een paar overhemden laten maken. De overhemden zijn zo goedkoop dat ik er ook twee laat maken. Voor 3000 LKR (= 15 euro) heb je twee op maat gemaakte overhemden. Ik voel me in opperbeste vakantiestemming na een heftige reis van 6 weken door India en Nepal.

foto 168 de kleermaker

Dinsdag 23 oktober 2018

foto 169 en 170 de vis- en dagmarkt

Vandaag bezoeken we de vis- en dagmarkt. De markten zijn zeer kleur- en geurrijk. De vele kruiden en geurige bladeren overheersen op een prettige manier.

Op de vismarkt zijn alle soorten zeevis te verkrijgen. Wat me opvalt, is dat de vis relatief duur is.

Daarna gaan we naar het strand. Aan het water is het een komen en gaan van mensen, die even uit de auto stappen en een fotootje maken. Wij zitten op een soort terrasje, waar we cola en water drinken. Alwies oppert om even pootje te gaan baden. Zo gezegd zo gedaan. Het water voelt ongekend warm aan. Aan de kust is de zee lichtblauw door de vele ondiepten. Verderop is de zee diepblauw van kleur. De vissersbootjes liggen in het geïmproviseerde haventje te wachten om uit te varen. Alleen de schippers of vissers ontbreken. Op het strand liggen oneindige rijen vis te drogen. Een hele mooie ervaring.

foto 171 en 172 langs het strand van Point Pedro

Oudoutorij

foto 173 bij het vallen van de avond

Tegen de avond gaan we op weg naar Oudoutorij om te evangeliseren. Ik geniet van het licht van de invallende duisternis.

Tsunami

In dit dorpje vielen tijdens de tsunami van 2004 1055 doden. In heel Sri Lanka overleefden meer dan 38.000 mensen de tsunami niet. Een extra probleem bij de hulpverlening daarna waren de landmijnen die in de burgeroorlog tussen de regering en de Tamiltijgers op het strand waren

ingegraven en door de vloedgolf uit het zand gespoeld werden. De mensen zijn heel erg verrast door onze komst. We zijn de eerste blanke evangelisten die daar komen.

De evangelisatiedienst wordt net als zondagavond gehouden op het strand. Met behulp van palen en golfplaten is een soort tent gebouwd. Vanavond komen minder mensen dan afgelopen zondag, maar de mensen die er zijn, worden aangeraakt door het Woord. Ook nu komen veel mensen tot bekering. De genezingsdienst die volgt is geweldig. Veel mensen voelen de genezende kracht.

foto 174, 175 en 176 evangelisatiebijeenkomst Oudoutoerij

Woensdag 24 oktober 2018

Het regent behoorlijk hard. Fons en Anthony zijn de op maat gemaakte overhemden gaan halen in het stadje. Ik zit samen met Alwies in het bovenhuis van Anthony.

Openlucht bijeenkomst

Ondanks de regen hebben we 's avonds een opwekkingsdienst in de open lucht. Het is broeierig warm. De bijeenkomst is niet druk bezocht. Wel zie ik veel nieuwe mensen. Voor alle mensen hebben we gebeden. Wie er die avond ook is, is de kleermaker. Hij vraagt voor gebed voor zijn huwelijk, hij mag zijn vrouw niet (meer) aanraken. We hebben heel krachtig, lang en intens gebeden voor het huwelijk van de kleermaker. Ik begrijp van Anthony dat door het gebed het huwelijk weer beter is en dat door dit wonder hij en zijn vrouw bekeert zijn.

foto 177, 178 en 179 opwekkingsdienst in de open lucht

Donderdag 25 oktober 2018

Vandaag is een reisdag, de reis naar Matala verloopt voorspoedig ondanks de hevige regen. Naarmate we Matala naderen zie ik het landschap veranderen. Van een vlak landschap naar een glooiend tot bergachtig landschap. Het zuiden van Sri Lanka is duidelijk rijker dan het

noorden. Dat is te zien aan de wegen, de huizen en de mate waarin de dingen verzorgd zijn. na zeven uur rijden komen we aan in het huis waar we slapen.

Lang leve Amerikaanse invloeden

Anthony heeft het huis gehuurd voor de resterende tijd dat we in Sri Lanka zijn. Het huis is een ruime Amerikaans aandoende bovenwoning. Het heeft ruime kamers en twee badkamers, waarvan 1 badkamer in Europese stijl. Dat wil zeggen: met een luxe toilet, 2 porseleinen kommen, die als wastafel fungeren en een moderne douchecabine met stoom en stralen in de achterwand. De mensen van de kerk verzorgen voor ons het eten. Dat komen ze in ons huis koken.

foto 180 op het terras van het huis in Matala

Vrijdag 26 oktober 2018

foto 181 aankondiging evangelisatie Matala

's Middags gaan we evangeliseren. Eerst wilde Anthony een bijeenkomst organiseren in een ruimte bij een andere kerk, maar pastor was bang dat Anthony de gelovigen van de kerk mee zou nemen naar zijn kerk.

Dus nu houden we de evangelisatiedienst in de kerk waar Anthony mee samen werkt en waar we zondag ook naar toe gaan. De kerk is gebouwd door Koreanen en is moeilijk bereikbaar. De asfaltweg gaat over in een modderweg en met de auto kunnen we op enig moment niet meer verder. Gelukkig staat daar een tuktuk voor ons klaar, waarmee we het laatste stuk van het pad afleggen. De kerk is een soort tegen de berg aangebouwd, en bereikbaar via in de berg uitgehouwen treden. Heel idyllisch en heel onpraktisch. De bijeenkomst is niet heel druk bezocht. De regen speelt hier in natuurlijk ook een rol. De mensen die er zijn, zijn blij dat we voor ze bidden. De pastor is erg bemoedigd door ons bezoek en ziet dit als een zegen.

foto 182, 183 en 184 gebed, zegen en heel veel regen

In het huisje hebben we 's avonds met elkaar veel plezier en gaan we de discussie niet uit de weg. Anthony is de bemiddelaar en zoekt steeds het compromis. Een mooie eigenschap.

Zaterdag 27 oktober 2018

's Morgens onder de douche ontdek ik allerlei puistjes. Ik heb geen idee wat het is. Het maakt me ook niet zoveel uit, ik voel me de hele reis al door de Heer beschermd. Ik hoop alleen dat

foto 185 een lunch hoog in de bergen

als er een uitbraak komt, dat het volgende week dinsdag over is.

Dan ben ik weer thuis. Er zijn hier wel ontzettend veel kleine zwarte muggen. 's Nachts kan ik er bijna niet van slapen.

Voor dat we naar de samenkomst gaan, gaan we eerst naar een restaurant in de bergen. Het eten is heerlijk. Dan gaan we op weg naar de volgende bijeenkomst.

De samenkomst is vlak bij, hoog in de bergen. De natuur is wonderschoon. Onderweg zien we enorme diepe dalen en glooiende hellingen met theeplantages zien, peperbomen en hier en daar een kleine waterval. De bijeenkomst is een goed bezocht. Veel mensen willen gebed. De mensen zijn hongerig naar het woord.

foto 186 het is hier ongelooflijk mooi!

Zondag 28 oktober 2018

foto 187 doopdienst in de tuin

Vandaag is de laatste dag. We rijden om half acht in de ochtend naar het huis van een gelovige om in de tuin een doopdienst te houden.

Vervolgens gaan we naar de kerk die Anthony al 20 jaar steunt. Er zijn vandaag weinig mensen. Dat ben ik niet echt gewend voor de zondag en zeker niet bij een doopdienst. We hebben na de dienst voor iedereen gebeden. Twee mensen konden na gebed weer horen.

Na de dienst gaan we naar het huis van de pastor en hebben daar gegeten. De pastor woont iets verderop in de bergen en heeft op het stukje grond bij zijn huis drie woninkjes gebouwd voor zijn getrouwde kinderen. We hebben alle families en huizen gezegend. Het was een lange dag. We zijn om half acht vertrokken en om drie uur teruggekeerd.

foto 188, 189 en 190 de laatste bijeenkomst in Sri Lanka met Anthony, Alwies, Fons en Arent

Maandag 29 oktober 2018

het is vijf uur reizen van Matela naar Colombo. In "the Coconut lodge", een plaatselijke eettent, hebben we lekker gegeten. Dat koste eigenlijk heel weinig geld. Dat had ik in een

toeristen badplaats als Colombo niet verwacht. Om drie uur is het tijd voor Alwies en Fons om in te checken bij hun vliegmaatschappij. Alwies en Fons hebben een andere vlucht dan ik, ik moet nog drie uur wachten met inchecken voor mijn vlucht naar Mumbai. Mijn vliegtuig vertrekt pas om 21.00 uur. Om 6 uur ga ik naar de incheckbalie en Anthony gaat terug naar Point Pedro. Als ik rond half acht in de vertrekkhal zit te wachten, zie ik plotseling Alwies en Fons voorbij lopen. Ze hadden al een uur in de lucht moeten zijn! Het vliegtuig, waar ze al in zaten, had motor pech en Fons en Alwies moesten eruit. De koffers zijn opgehaald en opnieuw ingecheckt op een andere vlucht. Gelukkig is de overstaptijd in Abu Dhabi lang genoeg.

Mijn terugreis is zonder problemen verlopen. Het vliegtuig is half leeg en ik heb vier lege stoelen tot mijn beschikking. Ik heb voor het eerst tijdens een nachtvlucht kunnen slapen. 's Morgens om 8 uur staat Marian op me te wachten met een trui en een dikke jas. We hebben samen ontbeten en zijn we heel gelukkig dat we weer bij elkaar zijn.

Arent